

„ Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima. “

Djela 11:26

Antiohija

maj/jun 2016.

broj 141

**Onaj koji je u vama započeo dobro delo,
dovršiće ga do dana Hrista Isusa.
FIPLJANIMA 1:6**

PSALAM 20

*Da te usliši Gospod u dan žalosni,
da te zaštiti ime Boga Jakovljevog.
Da ti pošalje pomoć iz svetinje,
i sa Siona da te potkrijepi.
Da se opomene svih prinosa tvojih,
i žrtva tvoja paljenica da se nade pretila.
Da ti da Gospod po srcu tvom;
šta god počneš, da ti izvrši.
Radovaćemo se za spasenje tvoje,
i u ime Boga svog podignućemo zastavu.
Da ispuni Gospod sve molbe tvoje.
Sad vidim da Gospod čuva pomazanika svoga;
sluša ga sa svetog neba svog;
jaka je desnica Njegova, koja spasava.
Jedni se hvale kolima, drugi konjima,
a mi imenom Gospoda Boga svog.
Oni posrću i padaju,
a mi stojimo i ne kolebamo se.
Gospode! Pomozi caru,
i usliši nas kad Te zovemo.*

Zahvaljujemo se na finansijskim priložima
vjernicima iz **Beograda, Petrovca na Mlavi i Požarevca,**
kao i **Crkvi Božijoj iz Beograda.**

Izdaje: Evangeoska crkva „Sveto Trojstvo“ Banjaluka | Telefon/SMS: +387 (0)65 535 931
Adresa: Antiohija, Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BIH | E-mail: bd@blic.net
Uređuju: Branko i Daniela Erceg | Tehnička priprema: E-dizajn, Banjaluka
Štampa: 1909, Subotica | Tiraž: 1000 primjeraka

DISTRIBUCIA

Srbija: Miroslav Čobrda +381 644054744 | Crna Gora: Jovica Bačvanski +382 67578261
Hrvatska: Miroslav Fic +385 917390191 | Austrija: Goran Stanojević +43 69988466033
Njemačka: Stjepan Beleš +49 15772470287 | Švajcarska: Ljubo Radovanović +41 789076186

APEL ZA POMOĆ

Dragi u Gospodu,

Molimo vas da nam pomognete da bi Antiohija i dalje mogla da stiže do vas. Ona se finansira isključivo od dobrovoljnih priloga čitalaca.

Ukoliko ste u mogućnosti da pomognete Antiohiju novčanim prilogom, molimo vas da nam se javite.

Molimo vas i da sa sadržajem ovog apela upoznate i druge koji primaju i čitaju Antiohiju u vašoj crkvenoj zajednici.

Unaprijed hvala.

Želimo vam Božiji blagoslov.

Uredništvo

KRV ISUSA HRISTA

Normalan, pravi ili ispravan hrišćanski život - šta je to? To je nešto sasvim drugačije i različito od života prosječnog hrišćanina. Čitaocu Svetoga Pisma, koji na primjer čita Isusovu *Propovijedi na gori*, nametnuće se vjerojatno pitanje da li je uopšte moguće i da li je neko živio na zemlji takvim životom, osim jedinog Božjeg Sina? Fokusiranje na Isusa doći ćemo do odgovora na naše pitanje.

Apostol Pavle je dao svoju definiciju hrišćanskog života u Galatima 2:20: „*Ne više ja, nego Hrist.*“ On time nije izrazio nešto izuzetno ili posebno, nije opisao neko drugačije hrišćanstvo ili duhovnost. Pavle je na jednostavan način predstavio Božju normu za hrišćane: „*Ne živim više ja, nego Hrist živi svoj život u meni.*“

Bog sasvim jasno pokazuje u svojoj Riječi da ima samo jedan odgovor i rješenje za svaki ljudski problem: Njegov Sin Isus Hrist. Božije postupanje sa nama se sastoji u tome, da nas stavi na stranu, a Hrista postavi na naše mjesto. Božji Sin je umro umjesto nas, da mi budemo opravdani. On sada živi umjesto nas u nama, da bismo mi bili slobodni. Tako možemo govoriti o dvostrukom zastupanju: zastupanje na krstu, koje nam osigurava oprostjenje, i zastupanje u nama samima, koje nam ishodi slobodu.

Ako stalno pred sobom budemo imali činjenicu, da Bog odgovara na sva naša pitanja samo na jedan jedini način - da nam sve više otkriva svog Sina Isusa Hrista; to će nas sačuvati od mnogih zabluda.

Naš dvostruki je problem: grijesi i grijeh. U prvih osam poglavlja Poslanice Rimljanima se nalazi opis pravog hrišćanskog života. Pojasnićemo ove izjave primjerima iz iskustva.

Prvih osam poglavlja Poslanice-Rimljanima se mogu podijeliti u dva dijela. Pažljivi čitalac će otkriti da se tu opisuju dvije očigledno različite stvari. Prvi dio seže je 1:1-5:11, a drugi od 5:12-8:39. U prvom dijelu primijetićemo da se pretežno upotrebljava riječ „grijesi“ u množini, dok se u drugom dijelu govori o grijehu u jednini, tek malo o „grijesima“ u množini. Zašto je to tako?

Prvi dio bavi se grijesima koje sam počinio pred Bogom, koji se daju nabrojiti i njihov je broj veliki. Drugi dio bavi se grijehom koje prebiva u meni. Bez obzira koliko grijeha počinim, uvijek je „grijeh u meni“ onaj koji me potiče na činjenje grijeha. Trebam oprostjenje za počinjene grijeha (mn.), ali trebam izbavljenje od sile i snage grijeha (jed.), a to je sam izvor moga bića, suština onoga ko sam ja. Jedno se tiče moje savjesti a drugo moje vrste života. Mogu mi se oprostiti svi moji grijesi, ali zbog prirode grijeha koja je

u meni, ipak ne mogu imati trajni mir.

Kada po prvi puta zasvijetli Božje svjetlo u ljudskom srcu, tada on moli za oprostjenje, jer mu je jasno da je sagriješio. Ali kada jednom dobije oprostjenje za svoje grijeha, dolazi do novog otkrića - da u njemu postoji grijeh (jed.) kao princip koji vlada.

Ne samo da sam počinio grijeha, nego duboko u meni ima nešto pokvareno, što je stalno takvo. Imam prirodu grešnika, unutrašnju sklonost prema grijehu, silu koja me vuče u činjenje grijeha. Kada nadvlada ova sila, tada činim grijeh u svome životu. Mogu tražiti i dobiti oprostjenje, ali iza toga griješim ponovno. Tako se moj život odvija u zatvorenom krugu, padam u grijeh, tražim oprostjenje i ponovo padam.

Shvatam i zahvalan sam Bogu za dragocjenu činjenicu da mi je On obezbijedio oprostjenje, ali meni treba nešto više: potrebno mi je oslobođenje! Oprostjenje za ono što sam učinio i oslobođenje od onoga što ja zapravo jesam.

Watchman Nee

S LIKA O SEBI

Kontroliše nas način na koji doživljavamo sami sebe

Ono što misliš o sebi je veoma važno. Utiče na tvoje razmišljanje, stavove i na tvoj odnos sa drugima. Oni koji proučavaju i shvataju ljudsko ponašanje kažu nam da nas kontroliše način na koji doživljavamo sami sebe. Drugim rečima, ponašaćeš se onako kako vidiš sebe. Ako vidiš sebe kao nekoga ko nije mnogo vredan, tako ćeš se i ponašati.

Svi mi pamtimo ono što nas je „srozalo“. Ako te je neko glasno izgrdio i rekao: „Nikada ništa ne uradiš kako treba“, to ide pravo u tvoj mentalni kompjuter.

Kada si pošao u školu, postao si svestan svoga izgleda. Što si više rastao, tvoj fizički izgled ti je postajao sve važniji. Počeo si da tražiš na sebi „nedostatke“. Čak i u slučajevima kada si nešto prevideo, tvojim drugovima iz razreda je bilo zadovoljstvo da ti na to skrenu pažnju. Ako si niži od ostalih, bio si „Mali“ ili „Kepec“. Ako su ti uši bile samo malo klepamvije nego kod drugih bio si „Uške“. Ako si bila ma-

kar malo krupnija devojka, odmah bi dobila ime „Debela“.

Rezultat svega ovoga je da na kraju imamo ružnu sliku o sebi. Osećamo se nekako kao da smo najgori od svih. Evo jedne čudne činjenice: Često potpuno pogrešimo u načinu na koji vidimo sebe. Devojka može lepo da izgleda i da bude dobra osoba, ali zato što nije ušla u grupu navijačica koje bodre igrače na utakmicama, misli da ne vredi puno. Mladić može da ima puno kvaliteta, ali zato što nije popularan ili dobar u sportu, ima jadnu sliku o sebi.

Čest razlog što su devojke nesređene ličnosti, jeste taj što

iako stvarno nisu debele, vide sebe kao da jesu i postaju opsednute idejom da po svaku cenu smršaju. Kod mnogih to odlazi u krajnost pa imaju averziju prema hrani, i prosto prestanu da jedu. Posledice su trajna oštećenja zdravlja i njihovih tela. Ponekad čak i umiru. Tragedija je u tome da je sve počelo kao jedna velika laž. Bila jedna ideja laž ili ne, ako u nju verujemo, ona će imati kontrolu nad nama.

Mnogi mladi misle o sebi da nisu mnogo vredni. Kada bismo mogli da čitamo njihove misli naišli bismo na neke poput sledećih: *Ništa ne vredim. Niko me ne voli, a i zašto bi? Ne izgledam lepo. Nisam pametan. Nemam puno para. Baš sam nikakav.*

Osećaj bezvrednosti čini da je mladim ljudima očajnički potrebno da se dokažu pred vršnjacima i da ih oni prihvate. Učiniće skoro sve da bi ih drugi voleli i prihvatili.

Kako doživljavaš sebe zavisi od toga koliko imaš poštovanja prema sebi i koliko poštovanja drugi imaju prema tebi. Poštovanje ćeš zadobiti time što ćeš postaviti merila i živeti po njima. Niko ne može da te učini „jeftinim“, ako ti samog sebe ne učiniš takvim. Zakon slike o se-

bi će ti koristiti ako možeš videti sebe onakvog kakav jesi – kao osobu neprocenjive vrednosti. Svako ljudsko biće je dragoceno.

Živimo u svetu koji praktično obožava uspeh, pa smo skloni tome da procenjujemo vrednost stvari prema tome koliko koštaju. To je velika greška! Zašto smo mi toliko dragoceni? Zato što smo bića koja mogu da se smeju, da vole, da budu voljena. Dragoceni smo.

Sve one stvari koje toliko cenimo - ugled, uspeh, novac, sjaj, glamur i slava – ništa su u poređenju sa vrednošću ljudskog bića, svakog ljudskog bića.

Kada počneš da uviđaš svoju vrednost i vrednost drugih ljudi, to će uticati na to kako se odnosiš prema njima.

Da zaključimo...

Kontroliše nas način na koji doživljavamo sebe. Počni da gledaš na sebe tako da se vidiš kakav stvarno jesi. Ne moraš da se praviš da si vredan; samo veruj u istinu da si dragocen. Veruj u to i počni da se tako i ponašaš. Možeš da imaš dostojanstvo i samopoštovanje.

George Eager
Preveo Darko Brvenik

O DBRAMBENI STAV

Kada uhvatim sebe da se branim, nekako odmah uvidim da sam na pogrešnom putu. Jednom mi je jedan iskusen političar rekao: „Sve dok imaš inicijativu, a drugi te kritikuju i napadaju, dobro je!“

Kako u životu tako i u politici, ljudi koji kritikuju zapravo zauzimaju negativističku stranu. Oni koji posmatraju ne simpatišu i ne cijene mnogo, ne glasaju za to, niti slijede takve ljude. Mase uvijek nekako idu za onim ko ima neku ideju i ko preduzi-

ma neku akciju. Kritičari su u ovoj situaciji najčešće „loši momci“.

Ako dođeš na metu kritičara i počneš da se braniš, objašnjavaš, pravdaš ili ne daj Bože da im kontriraš, kao da se odjednom promijene strane u toj utakmici. Odjednom počinješ da gubiš, iako ti možda djeluje da si u nekom momentu zablistao, jer si kritičaru dobro odbrusio.

Uvijek me je zbnjivalo zašto se Isus nije branio od lažnih optužbi, zašto je ćutao? Činio je

samo dobro svima i imao pravu i iskrenu riječ za svakog, a optužili su ga kao najgoreg kriminalca. Sada kada razmislim, shvatam da je znao šta se dešava i šta treba da se dogodi i da prođe, da bi se ispunilo Pismo. Isus je znao i da to što bi sam za sebe svjedočio, ne bi urazumilo njegove nerazumne tužioce i sudije. Njemu je bilo dovoljno da je ispravan pred Bogom i pred sopstvenom savjesti, jer svaka stvar i istina se u Izrealu utvrđivala na osnovu dva svjedoča.

Razgovarao sam sa jednim svojim prijateljem, i postalo mi je jasno kao dan da je odbrambeni stav pogrešan. Vidjeli smo obojica to na primjeru jednog našeg zajedničkog prijatelja. Ako se braniš od ljudi, ti priznaješ da si u ratu sa njima. Temelj hrišćanstva leži upravo u spoznaji da naš rat nije protiv krvi i mesa! Nemam namjeru da se ovdje sada bavim duhovnim ratom, ali želim da poručim da čak iako ne napadamo nego se samo branimo, mi ipak ulazimo u taj rat.

To nije rat koji bismo trebali da vodimo. Nismo pozvani da bijemo takve bitke. Izgubićemo ih zasigurno.

Nisam zagovornik teze koja se često čuje kada se ljudi svađaju. Tada neki od njih kažu: „Nećemo da se spuštamo na taj nivo...“ Ne, ne treba potcjenjivati nikoga! Jednostavno, nijesmo pozvani ni da napadamo, ni da se branimo, ni da smišljamo način i riječi kako da uzvratimo istom mjerom na uvredu. Ne priliči nam da se raspravljamo i uzvraćamo „pametnim“ riječima da bismo svoje „protivnike“ „pobijedili“ i ostavili ih bez teksta; da bismo oduševili publiku itd., a sve to samo sa ciljem da bismo sebe opravdali. Ne, to je potpuna besmislica!

Zašto bi se pravdao neko ko je opravdan? Zašto bi se branio neko ko je oslobođen svake krivice? Zašto bi ulazio u postupak i bio advokat samome sebi, branio se od optužbi tužioca, kada u je glavni Sudija već donio presudu: NIJE KRIV PO SVIM TAČKAMA OPTUŽNICE!

Ako si uhvatio sebe, kao što sam i ja, u ovom odbrambenom stavu, kako se pravdaš i braniš, znači da vjerovatno ne znaš kakav je naš Bog i šta je učinio za nas da bi nas oslobodio svake krivice.

Lav Lajović, Podgorica

I SUSOVA ČUDA

Čuda koja je za svog ovozemaljskog života činio Hrist

Najveće od svih čuda jeste čudo života. „Mrtvi ustaju“, rekao je Isus Jovanovim poslanicima i taj „znak“ je trebalo da im bude dovoljan u pogledu Hristovog identiteta. Zapravo, evanđelistima su poznata tri slučaja kada je Isus iz mrtvih podigao osobe koje su, za kraće ili za duže vreme, napustile ovaj svet. Isus je vaskrsnuo jednog mladića, jednu devojčicu i jednog prijatelja.

Prvi slučaj je zabeležio evanđelista Luka: „Zatim Isus ode u

grad zvan Nain, a sa njim su išli njegovi učenici i mnogo naroda. Kada se približio gradskim vratima, gle, iznosili su mrtvaca, jedinca sina njegove majke koja je bila udovica i s njom je bilo mnogo sveta iz grada. A kada je Gospod vide sažali se na nju i reče joj: ne plači. Tada priđe, dotiče mrtvački sanduk - nosioci pak stadoše - i reče: mladiću, tebi govorim, ustani! Mrtvac sede i poče da govori, a Isus ga dade njegovoj majci.” (Lk. 7:11-15)

Hajde da malo parafraziramo ovu priču? Sahranjuje se sin neke udovice iz Naina. Pre kratkog vremena izgubila je muža,

ostao joj je samo jedan sin, a onda je i njega ispraćala u grob. Na svetu je imala samo njih dvojicu koji su je voleli: umro je jedan, a nedugo zatim i drugi. Ostala je bez i jedne muške glave u kući. Muž može da bude uteha majci koja je izgubila sina; sin može sa bude uteha supruzi koja je izgubila muža. Eh, da joj je ostao bar jedan. Ali u tom trenutku na scenu stupa Isus. On zaustavlja tužnu povorku, pristupa kovčegu i dotiče ga. Mladić je uvijen u pokrov otkrivenog lica, koje je bilo žuto kao i kod svih mrtvacu, i ležao je ispružen. „Nije vreme da ležiš dok tvoja majka očajava“, rekao mu Isus, „nego ustani.“ Momak je ustao na zaprepašćenje pogrebne povorke, a na radost svoje majke.

Drugi slučaj je vaskrsenje Jairove kćeri, o čemu u Bibliji čitamo: *„Dok je on još govorio dođe neko iz starešinine kuće i reče: umrla ti je kći, nemoj više da mučiš učitelja. Isus pak ču i reče mu: ne boj se, samo veruj i biće spasena. A kada je došao u kuću, nije dozvolio nikome da uđe sa njim, osim Petru, Jovanu i Jakovu, i devojčinom ocu i majci. Svi su plakali i jaukali za njom. On pak reče: ne plačite; jer nije umrla, nego spava. I ismevahu*

Ga znajući da je mrtva. A On uhvati njenu ruku i povika: devojko ustani i povrati se njen duh te odmah ustade.“

(Lk. 8:49-55)

Dozvolite mi da parafraziram i ovaj događaj? Neki zabrinuti otac je zbog bolesti svoje kćeri došao Isusu sa molbom da pomogne njegovom detetu. Međutim, pre nego što je Isus mogao da udovolji ovoj potrebi, dotičao je od kuće neki sluga. Obavestio je Jaira da mu je kćer već umrla i da ostavi učitelja i ne zamara Ga uzalud. Otac je iskolacio oči od užasa. Gledao je u slugu i prosto nije mogao da poveruje u ono što je čovek rekao. Gledao je u Isusa koji je možda mogao da pomogne da je stigao na vreme. Isus ne veruje u smrt i On je rekao: *Ne boj se, samo veruj.* Kada je ušao u kuću, raspustio je narikače, uzeo je devojčicu za ruku i viknuo: TALITA KUMI!

Mislite li vi da ja pričam bajke? Ne! Ja prepričavam Evanđelje, jedinu istinu na ovom lažljivom svetu. Kako znam da je istina? Prosto, bio sam prisutan kod jednog vaskrsenja. Gledao sam svojim očima, osećao svojim srcem, doživeo svojom dušom! Taj mrtvac koji je vaskrsnuo sam bio ja. Istina je da ja

nisam bio mrtav sa medicinske tačke gledišta. Zapravo tada sam verovatno bio snažniji i aktivniji no ikada. Imao sam 31 godinu, suprugu, šestogodišnju kćer koju je svako jutro trebalo nositi u obdanište, zidao sam kuću u jednom gradu, radio u preduzeću koje je bilo u drugom gradu, a budući da nam je uvek trebalo još novca, radio sam i privatno gde god sam mogao. Takođe, nisam zapostavio ni svoju dušu. Svaki slobodan trenutak sam provodio u čitanju. Bio sam ljubitelj knjige, ali ipak je moj duh nekako bio uveo, smežuran, suv i mrtav.

Svake večeri bih legao u krevet kao kakav automat. Jedan dan je prošao, drugi je bio ispred, i sve tako dok ne iscure peščanik koji određuje vreme između moga rođenja i moje sahrane. Zar je to život? To pitanje naravno nisam postavljao glasno, već sam se kao i toliki drugi svet sakrivao pod parole i fraze koje su bile šuplje kao crkveno zvonu, a zvonile su još i jače. Svako veče u moj krevet se uvlačio jedan zombi koji je nosio moje ime i kojem nisam mogao da pomognem.

Srećom, u to vreme sam od jednog prijatelja dobio Novi zavet. Čitajući tu knjigu otkrio

sam da postoji jedna jedinstvena osoba koja se zove Isus i da svakome ko Ga se dotakne, On daruje život. Jedne večeri, bilo je to u zimu 1984. godine, poslednji put sam u krevet legao „mrtav“. Zamolio sam toga Isusa koji je jednom davno uhvatio malu devojčicu za ruku i rekao joj: „*Talita kumi!*“, zamolio sam Ga da dođe i u moju sobu, da uzme i mene za ruku...

Ne znam da li ćete mi verovati, ali On je upravo to i učinio. Došao je, uzeo me za ruku i najnežnijim glasom koji sam ikada čuo rekao mi: „*Ustani!*“ Ne da sam ustao iz kreveta, nego sam poskočio u vis da još uvek nisam pao nazad na zemlju. Ushićenje zbog Njegovog dodira je bilo ogromno; život koji mi je darovao je takav da i danas posle toliko godina, ja još uvek hodam po oblacima.

Uopšte se ne čudim Lazaru koji je na Isusovu reč posle četiri dana izašao iz groba. Uopšte se ne čudim Petru koji je na Hristovo: „*Dođi!*“, hodao po vodi. To nisu nikakva čuda. Ono čemu se ja čudim, i ne mogu da se načudim, to su ljudi koji ne mare za tog Isusa.

Ivan Božer, Temerin

UČITELJICA I ĐACI

Učiteljica je jednog dana zamolila svoje učenike da na jednom papiru napišu imena svih drugih učenika u razredu i da ostave malo mjesta kraj svakog imena. Tada je rekla učenicima da razmisle šta je najljepše što mogu reći o svojim razrednim drugovima, te da to napišu pored svakog imena. Cijeli čas je potrajalo dok svi nisu bili gotovi, a prije izlaska iz učionice, papire su predali učiteljici.

Preko vikenda, učiteljica je napisala ime svakog učenika na jedan list papira i navela je sve lijepe primjedbe koje su učenici napisali o svakom pojedinačno. U ponedjeljak je svakom učeniku dala papir sa njegovim imenom. Ubrzo su se svi smiješili.

„Zaista?“, čuli su se šapati...

„Nisam imao pojma da nekom nešto značim!“

„Nisam znala, da se tako sviđam drugima,“ bili su neki od komentara.

Liste se kasnije nisu više spominjale. Učiteljica nije znala je-

su li učenici diskutovali o tome međusobno ili sa svojim roditeljima, ali to i nije bilo važno. Vježba je ispunila svoj cilj. Učenici su bili srećni i zadovoljni.

Godinama posle toga, jedan od učenika je poginuo u ratu u Vijetnamu i učiteljica je otišla na njegovu sahranu. Crkva je bila prepuna njegovih prijatelja. Jedni za drugim, oni koju su poznavali mladića, prilazili su kovčegu da bi mu odali posljednju počast. Učiteljica je prišla posljednja. Dok je stajala tamo, jedan od vojnika koji je nosio kovčeg pitao ju je: „Jeste li vi Markova učiteljica?“

Kimnula je potvrdno glavom.

Tada je vojnik rekao: „Mark je vrlo često pričao o vama.“

Nakon pogreba, skupila se većina Markovih prijatelja iz razreda. Markovi roditelji su također bili tamo i nestrpljivo su čekali da razgovaraju s učiteljicom.

„Htjeli bismo vam nešto pokazati“, rekao je otac i izvukao novčanik.

„Ovo su pronašli kad je Mark poginuo. Vjerujemo da ćete to prepoznati.“

Iz novčanika je izvukao vrlo istrošeni komad papira, koji je bio slijepjen, mnogo puta savijan i rastvaran.

Učiteljica je bez gledanja znala da je to papir s lijepim riječima Markovih razrednih drugova.

„Htjeli bismo vam se zahvaliti što ste to napravili,“ rekla je majka.

„Kao što možete vidjeti, Mark je ovo vrlo cijenio.“

Svi bivši učenici su se skupili oko učiteljice.

Čarli se nasmiješio i rekao: „Ja svoju listu također još imam. U najgornjoj je ladici mog radnog stola.“

Čakova žena je rekla: „Čak me zamolio da listu zalijepim u naš vjenčani album.“

„I ja svoju još uvijek imam. U mom dnevniku je“ - rekla je Marija.

Viki je izvukla svoj rokovnik i pokazala svima svoju istrošenu listu.

„Uvijek je nosim sa sobom,“ rekla je Viki i dodala: „Vjerujem da smo svi sačuvali liste.“

Učiteljica je bila toliko dirnuta, da je morala sjesti i zaplakala je. Zaplakala je za Markom i zbog svih njegovih prijatelja koji ga više neće vidjeti.

U zajedničkom životu s ljudima često zaboravljamo da će svaki život jednog dana završiti i da nikada ne znamo kada će taj dan biti. Zbog toga bismo osobama koje volimo i o njima brinemo trebali reći da su nam nešto posebno i važno. Reci im to prije nego što bude kasno.

T ELESNI HRIŠĆANI [2.DEO]

Postoji nešto što apostol Pavle naziva izlazak iz „telesnog u duhovno.“ Da li je Pavle naišao na bilo kakve duhovne vernike? Bez sumnje ih je sreo. Čitajte samo 6. poglavlje Poslanice Galatima! To je bila crkva gde su sukob, gorčina i zavist bili strašni. Ali apostol u prvom stihu kaže: „Braćo! Ako se ko i zatekne u kakvom prestupu, vi duhovni ispravite takvoga u duhu krotosti.“ Tu vidimo koja su obeležja duhovnog čoveka: to je krotak čovek koji ima silu i ljubav da pomogne i ispravi one koji su pali. Telesan čovek to ne može da učini. Ako postoji istinski duhovan život koji se može doživeti, veliko pitanje je da li postoji put i kako da uđem u to duhovno stanje? Ovde imam četiri odgovora.

Prvo, treba da znamo da postoji takav duhovni život za ljude na zemlji. Ništa ne narušava temelje hrišćanskog života toliko kao neverstvo. Ljudi ne veruju ono što je Bog rekao o Njegovoj spremnosti da učini nešto za svoju decu. Ljudi ne veruju da kada Bog kaže

„ispunjavajte se Duhom“ misli na sve hrišćane. Pa ipak, Pavle je svakom pojedinačno u Efescima pisao: „Punite se Duhom i ne pijate se vinom.“ Kao što možete biti tek pomalo pijani, tako možete i životariti bez Duha u sebi. Ako je to Božja namera za vernike, (da se punimo Duhom) moramo najpre da proučavamo i ozbiljno prihvatimo Božju Reč i da verujemo sve dok naša srca ne budu ispunjena sigurnošću da je takav život moguć i da je naša dužnost da ga živimo; sigurnošću da možemo da budemo duhovni ljudi.

Božja Reč nas uči da Bog ne očekuje da čovek živi kao što bi trebalo ni minut ako u njemu

nije Duh Sveti da ga osposobi da to čini.

Ne želimo da Duh Sveti bude s nama samo onda kad idemo da propovedamo, kada se suočavamo s nekim posebnim đavol-skim iskušenjem, ili kada nosimo neko veliko breme. Bog kaže: „Moje dete ne može da živi ispravan život ako ga moj Duh ne vodi u svakom trenutku.“ To je obeležje deteta Božjeg. „Jer svi, koje vodi Duh Božiji, ti su sinovi Božiji.“ U 5. glavi Poslanice Rimljanima čitamo: „Jer se Božja ljubav izlila u naša srca Duhom Svetim koji nam je dat.“ To treba da bude uobičajeno, svakodnevno iskustvo vernika, a ne samo u određenim periodima njegovog života. Da li roditelj ikada pomisli: „Danas želim da me moje dete voli?“ Ne, očekuju tu ljubav svakoga dana. Tako i Bog želi da Njegovo dete svakog momenta ima srce ispunjeno ljubavlju Duha. Pred Bogom, vrlo je neprirodno očekivati da neki čovek voli kao što bi trebalo, ako nije ispunjen Duhom. O, verujmo u to da čovek *može* da bude duhovan. Hvala Bogu, postoji taj blagoslov koji nas čeka. „Budite ispunjeni Duhom.“ „Budite vođeni Duhom.“ *Postoji* taj blagoslov. Ako moraš da kažeš: „O, Bože, ja nemam taj blagoslov“, onda reci to, ali reci

i: „Gospode, znam da je moja dužnost, moja uzvišena obaveza da imam to, jer bez toga ne mogu da tokom celog dana živim u savršenom miru sa Tobom; bez toga ne mogu da Te proslavljam i da činim delo koje me pozivaš da učinim.“ Ovo je naš prvi korak od telesnog ka duhovnom – da prepoznamo da duhovan život i hodanje po Duhu zaista možemo doživeti. Kako možemo da tražimo od Boga da nas uvede u duhovni život ako nemamo jasno pouzdanje i uverenje da život postoji?

Onda dolazi taj drugi korak; čovek mora da uvidi štetu i krivicu zbog svog telesnog življenja. Neki ljudi priznaju da duhovni život postoji, ali da ga oni nisu živeli. Oni žale sebe i misle: „Kako je tužno to što sam toliko nemoćan za takav život! Kako je tužno da Bog daje to drugima, a meni ne!“ Oni sažaljevaju sebe umesto da kažu: „Nažalost! Naša bezbožnost, bezverje i neposlušnost su bili ono što nas je sprečavalo da dajemo sebe Bogu u potpunosti. Treba da se postidimo i posramimo pred Bogom zbog toga što ne živimo kao duhovni ljudi.“

Čovek ne može da se obrati bez presvedočenja o grehu. Kada dođe takvo uverenje o grehu

i kad mu se otvore oči, on uči da se boji svog greha, da pobegne od njega Hristu i da primi Hrista kao moćnog izbavitelja. Ali čoveku je potrebno i drugo uverenje o grehu; vernik mora da bude ubeđen u svoj greh. Gresi neobraćenog čoveka su drukčiji od greha vernika. Na primer, neobraćeni čovek obično nije ubeđen u pokvarenost svoje prirode; on misli uglavnom na svoje spoljašnje grehe. „Psovao sam, bio sam lažov, i na putu sam za pakao.“ On je onda spreman za obraćenje. Ali vernik je u sasvim drugačijem stanju. Njegovi gresi su mnogo više vredni prekora, jer je imao svetlo i ljubav i Duha Božjeg koji mu je dat. Njegovi gresi su

mного teži. On se borio da ih savlada i odrastao je toliko da shvata da je njegova priroda totalno pokvarena, da telesni um i telesna požuda koji su u njemu čine da celo njegovo stanje bude potpuno bedno. Kada Duh Sveti tako ubedi vernika, ono što ga posebno osuđuje jeste njegov život neverovanja, zato što razume da ga je taj veliki osećaj krivice sprečavao da primi puninu dara Božjeg Svetog Duha. Sramota ga je, crveni od stida i počinje da vapi: „Teško meni, propadoh. Svojim ušima sam slušao o Bogu, znao sam dosta toga o Njemu i propovedao sam o Njemu, a sada su ga moje oči videle.“ Bog mu tada prilazi. Jov, pravedan čo-

vek kome je Bog ukazao poverenje, uvideo je u sebi taj duboki greh svoje prave prirode i njene samopravednosti koji nije video nikada ranije. Sve dok svako od nas kao vernik ne bude ubeđen u nepravедnost našeg telesnog stanja i sve dok nismo voljni da to ubeđenje dobijemo od Boga – da odvojimo vreme da budemo poniženi pred Njim i uvereni u svoju krivicu – nikad nećemo postati duhovni ljudi.

Tu je i treće obeležje: od telesnog do duhovnog stanja deli nas samo jedan korak. Jedan korak, oh, to je blagoslovena poruka koju vam donosim – samo jedan korak. Znam da će mnogi ljudi odbiti da priznaju da je u pitanju samo jedan korak; oni misle da je to nedovoljno za tako moćnu promenu. Ali zar i obraćenje nije bilo samo jedan korak?

To je, dakle, trenutak kad čovek prelazi iz telesnog u duhovno. Kad govorim o duhovnom čoveku, pitaš se zar ne mislim na duhovno zrelog čoveka, stvarno svetog, i kažeš: „Da li se to desi za jedan dan? Zar ne postoji rast u svetosti?“ Moj odgovor je da se duhovna zrelost ne desi za jedan dan. To ne možemo da očekujemo. To

zahteva sazrevanje, sve dok sva krasota Hristovog obličja nije formirana u čoveku. Ali i dalje tvrdim da nije potrebno više od jednog koraka da čovek pređe iz telesnog u duhovan život. To je kada čovek potpuno raskine sa telesnom palom prirodom, kada tu prirodu smatra mrtvom u Hristovom raspeću; kada shvati da je sve u vezi s njom mrsko i da ne može da sebe izbavi od toga; a onda potvrdi umrtvljujuću silu krsta Hristovog u njemu – to je kada čovek učini ovo i kaže: „Ovaj duhovni život koji je pripremljen za mene je besplatan dar od mog Boga u Hristu Isusu“, i tada razume kako jedan korak može da ga izvede iz telesnog u duhovno stanje.

U tom duhovnom životu će i dalje biti mnogo toga da se nauči. I dalje će biti nesavršenosti. Duhovni život nije besprekoran; ali će to duhovno obeležje prevladavati. Kada je čovek predao sebe toj pravoj, živoj, delotvornoj, vladajućoj sili Božjeg Duha, on se tada nalazi u ispravnom stanju u kome može da raste. Nikada ne mislite da bolest prerasta u zdravlje. Možete da ojačate od nemoći, kao što mala beba može da postane snažan čovek; ali tamo gde postoji bolest, mora doći do

isceljenja da bi lečenje bilo završeno. Postoje hrišćani koji misle da treba da se razvijaju iz telesnog u duhovno stanje. To nikad ne možete. Šta je moglo da pomogne telesnim Korinćanima? Da im se daje mleko, to ne bi pomoglo, jer mleko je bilo dokaz da su se nalazili u pogrešnom stanju. Da im se dalo meso, ne bi im pomoglo, jer nisu bili u stanju da ga jedu. Ono što im je bilo potrebno jeste hirurški nož. Pavle govori da taj telesni život mora da bude odsečen. „A koji su Hristovi, raspeše svoje telo.“ Kada čovek razume šta to znači i u veri prihvati ono što Hristos može da učini, onda jedan korak može da ga dovede od telesnog ka duhovnom. Jedan jednostavan čin vere u moć Hristove smrti, čin predanja zajedništvu Hristove smrti (pošto Duh Sveti može da učini da to bude naše iskustvo),

i to će se desiti, doći će oslobođenje od sile tvojih napora.

Šta je donelo oslobođenje jadnom osuđenom grešniku koji je bio tako mračan i bedan u svom neobraćenom stanju? Osećao je da sam po sebi ne može da učini ništa dobro. Šta je učinio? Video je pred sobom razapetog svemogućeg Spasitelja i bacio mu se u naručje; poverio je sebe toj svemoćnoj ljubavi i zavačio: „Gospode, smiluj se na mene.“ Bilo je to spasenje. Hristos ga je prihvatio ne zato što je on nešto učinio.

O, vernici, ako bilo ko od nas, svestan da u njemu dominira telesno stanje kaže: „To označava mene; ja sam religiozan, ozbiljan čovek, prijatelj misijskog rada; radim za Hrista u svojoj crkvi, ali avaj, loša narav, greh i svetovnost imaju i dalje prevlast nad mojom dušom“,

onda čuj reč Božju. Ako bilo ko dođe i kaže: „Borio sam se, molio i plakao, i to mi nije pomoglo,“ onda moraš da učiniš još nešto. Mora da uvidiš da je živi Hristos Božje rešenje za tvoj sveti, duhovni život. Treba da veruješ to da Hristos, koji te je jednom prihvatio prilikom obraćenja, u Svojoj divnoj ljubavi čeka da ti kaže da možeš da postaneš duhovan čovek, potpuno predan Bogu. Ako poveruješ u to, tvoj strah će iščeznuti i reći ćeš: „To može biti učinjeno; ako Hristos prihvati i preuzme kontrolu, to će biti učinjeno.“

Došli smo do moje poslednje tačke. Čovek mora da učini taj korak koji je ozbiljan ali blagosloven. Neke od vas je koštalo pet ili deset godina pre nego što ste učinili taj korak obraćenja. Plakali ste i molili godinama i niste mogli da nađete mir sve dok niste načinili taj korak. Dakle, u duhovnom životu možete ići od jednog do drugog učitelja i govoriti: „Pričajte mi o tom duhovnom životu, krštenju Duhom i svetosti“, pa da ipak ostanete upravo tamo gde ste bili. Mnogi od nas bi voleli da greh bude uklonjen. Ko voli da ima naglu narav? Ko voli da ima nadmenu ćud? Ko voli da mu srce bude usmereno ka svetovnim užicima? Niko. Dođemo ka

Hristu da nam to ukloni, On to ne učini; a mi se onda pitamo, „Zašto neće to da učini? Molio sam vrlo ozbiljno.“ To je zato što si hteo da ukloni te ružne plodove, dok je otrovni koren ostajao u tebi. Nisi tražio od Njega da ta loša narav bude prikovana na Njegov krst i da ubuduće potpuno predaš sebe sili Njegovog Duha.

Postoji izbavljenje, ali ne na način na koji mi to tražimo. Zamislite slikara koji ima komad platna na kome hoće da naslika prelepu sliku. Pretpostavite da taj komad platna ne pripada njemu i da svako ima pravo da ga uzme i koristi za bilo kakvu drugu svrhu. Da li mislite da bi taj slikar uložio mnogo truda u to? Ne. Pa ipak, ljudi hoće da im Isus Hristos posveti svoj trud uklanjajući njihov gnev, ili neki drugi greh, iako se oni u svom srcu nisu potpuno predali Njegovoj vladavini i Njegovoj zaštiti. To ne može biti. Ali ako ćeš da dođeš i predaš ceo svoj život pod Njegovu kontrolu, Isus je moćan da spase; Isus čeka da pruži punu blagodat; Isus čeka da te ispuni Svojim Duhom.

Zar nećeš da napraviš taj korak? Bog odobrava da budemo vođeni Njegovim Duhom u našoj predanosti Njemu kao nikad

do sada. Zar nećeš ponizno priznati da je, nažalost, taj telesni život previše dominirao, da te je potpuno obeležavao i da

imaš gorku svest da te Bog, i pored svih blagoslova koje ti je podario, nije učinio onim što bi hteo da budeš, a to je – duhovan čovek? *Jedino Duh Sveti svojim prebivanjem može da učini nekoga duhovnim čovekom.* Dođi onda i baci se pred noge Božje, s ovom jednom mišlju: „Gospode, dajem sebe kao praznu posudu da budem ispunjen Tvojim Duhom.“ Svako od vas svakodnevno vidi praznu šolju na stolu za čaj koja je tamo postavljena, koja čeka da bude ispunjena čajem kada dođe tačno vreme. Tako je sa svakom posudom i tanjirom. Oni su očišćeni i prazni, spremni da budu napunjeni. Ispražnjeni i očišćeni. O, dođite! I upravo kao što je jedna posuda odvojena da primi sadržaj nečega, reci Hristu da želiš da od ovog časa bu-

deš posuda koja je odvojena da bude ispunjena Njegovim Duhom, s rešenošću da budeš duhovan čovek.

Pokloni se u najdubljoj praznini duše i reci: „O, Bože, ništa nemam!“, a onda sa sigurnošću, pošto mu se predaješ, imaš pravo da kažeš: „Moj Bog će ispuniti svoje obećanje! Potvrđujem to ispunjenje Duhom Svetim da me učini duhovnim hrišćaninom.“ Ako si kod Njegovih nogu i prebivaš tamo; ako i dalje imaš poniznu predanost i detinje pouzdanje, taj blagoslov će sasvim sigurno doći.

O, zar ne moramo da se sa stidom poklonimo pred Bogom kad pogledamo Njegovu crkvu i vidimo da telesnost toliko preovladava? Zar ne moramo da se poklonimo sa stidom pred Bogom, kada pomislimo na toliko telesnosti u našim srcima i životima? Poklonimo se, dakle, u velikoj veri u Božju milost. Izbavljenje je blizu, izbavljenje dolazi, izbavljenje čeka, izbavljenje je sigurno. Pouzdajmo se; Bog će nam to dati.

Andrew Murray (1828-1917) je bio propovednik iz Škotske. Godinama je služio Gospodu u Južnoj Africi i napisao je mnogo knjiga, uključujući; *Potpuna Predanost, Sa Hristom u školi molitve, i Ostanite u Hristu.*

VASKRSENJE I ŽIVOT

***Isus reče: Ja sam vaskrsenje
i život; ko veruje u mene
ako i umre živeće.***

(Jovan 11:25)

Kao dijete, moja je mama bila blizu smrti. Doktor je rekao da će umrijeti. Bilo je to nekoliko godina poslije Drugog svjetskog rata. Moja majka je rođena na selu, u porodici u kojoj je otac bio alkoholičar. Ona se sjeća ratnih zbivanja, pogotovo kako je zajedno s drugom djecom iz susjedstva pretrpjela veliki strah, dok su meci fijukali kroz prozor. Nedugo nakon rata, pošla je u školu. Učiteljica ju je hvalila da je nadarena i dobra učenica. No, tokom jedne zime jako se razboljela. Uz upalu mozga,

zadesile su je i druge bolesti. Da sve bude još teže, u to poslijeratno vrijeme nije bilo lijekova. Tri sedmice se moja mama nije mogla pomaknuti; nije mogla otvoriti ni oči ni usta. Zatim se stanje malo popravilo, pa pogoršalo – i tako u krug naredne dvije godine. Nije mogla hodati. Vozili su je u kolicima po dvorištu. Zatim je ponovno zamrla. Seoski je doktor rekao da je gotovo i da se neće izvući. Nije mogla da pomakne čani ni prst. Ipak je mogla da čuje kako djeca koja su je posjećivala, međusobno govore da će ona umrijeti i da je već pribavljen mrtvački sanduk za nju. Rodbina je svakodnevno dolazila u posjetu očekujući

najgore. Moja je majka ipak preživjela. Kasnije je čula kako je njena baka Lenka, vrlo pobožna žena, svakodnevno žarko molila za unuku. Klečala bi u podnožju sjenika i vapila Bogu za moju mamu, sve vrijeme dok je trajala bolest. Majci je teško da se sjeća tih događaja iz djetinjstva, ali njezina životna priča meni je na ohrabrenje. Zahvaljujem Bogu iz sveg srca što je moja mama još uvijek živa, te što smo sestra i ja došli na svijet. Ono što me posebno ohrabruje jeste da osjećam kako je Bog učinio zahvat u njezinom životu, dok je još bila dijete, te je sačuvao kao dragocjeno blago za mene i sestru. Njezina me priča iz djetinjstva uvijek podsjeća na to da Bog u svemu ima posljednju riječ te da uz Njegovu pomoć možemo iskusiti život iznad uobičajene svakodnevice.

Dvije sestre, Marta i Marija, iz Vetanije pokraj Jerusalema, imale su bolesnog brata Lazara. Zatim je Lazar umro. Četiri dana je već ležao u grobu. Mještani tog sela na obronku Maslinske gore su posjećivali ožalošćene sestre i nastojali da ih utješe. Tada je stigla vijest da im u posjetu stiže dragi prijatelj - Isus. Sestre su mu ranije javile

da je Lazar bolestan. One su se nadale da Isus natprirodnom silom može iscijeliti njihovog brata. Ali Lazar je umro i izgledalo je kao da njihov prijatelj Isus dolazi sa zakašnjenjem.

Možda su zato njih dvije bile i pomalo razočarane, jer htjele su ga imati kraj sebe dok je još bilo nade. Marta je ipak pošla u susret Isusu čim je doznala da se približio mjestu. Evanđelje po Jovanu, u jedanaestome poglavlju, izvještava o dirljivom susretu ove žene s Isusom.

Marta ga je dočekala riječima: **„Gospode, da si bio ovdje, ne bi umro moj brat.“** U Martinim riječima kao da se osjeća prizvuk razočaranja, možda čak i laganog prijekora. Jer da je Isus ranije stigao – dok je Lazar bio živ – još bi bilo nade u ozdravljenje. No, te je nade nestalo, barem prema ljudskim očekivanjima.

Ipak, Marta je još nadodala sljedeće riječi: **„Ali i sada znam da će ti Bog dati sve što god zatražiš od njega“** (Jovan 11:22). Time kao da je željela reći: „Bez obzira na nastalu situaciju, ja i dalje vjerujem da Bog silno djeluje kroz tebe.“ Vrlo je zanimljiv dalji tok razgovora.

Isus joj se obratio riječima: **„Vaskrsnuće brat tvoj.“**

Čini se da je Marta Njegovu izjavu primila više kao utjehu.

„Znam da će vaskrsnuti na kraju vremena.“

Drugim riječima, Marta je izjavila: „Da, vjerujem u njegovo uskrsnuće jednog dana u nebu, ali na zemlji je sve gotovo.“

Pozovi Isusa u svoj život, da oživi tvoju nutrinu, te da vrati sjaj tvojim nadama i čež-njama, koje su u skladu s Njegovim vječnim planom za tebe. Isus te želi izvesti na put Božje slave. On ne kasni ako Ga na vrijeme pozoveš.

Isus se nije predavao. Pokušavao je Marti skrenuti pažnju na ovovremensko značenje poruke. Stoga joj je rekao da je On **„vaskrsenje i život,“** te je nastavio: **„Ko vjeruje u mene, ako i umre, živjeće. Ko god živi i vjeruje u Mene, sigurno neće nikada umrijeti.“**

Na kraju razgovora, postavio joj je pitanje: **„Vjeruješ li u ovo?“**

Nakon ovih snažnih poticaja, Marta je odgovorila Isusu: **„Da, Gospode, ja tvrdo vjerujem da si ti Mesija, Sin Božji koji je došao na svijet.“**

Isus je zadobio pobjedu u Martinom srcu, iako ona još uvijek nije shvatala što će joj toga dana vjera u Sina Božjeg donijeti. Kada je stigao na Lazarov grob, Isus je naredio da se podigne kamen koji je bio postavljen na ulaz u pećinu. Marta ga je pokušala razuvjeriti da je to uzalud.

„Gospode, već zaudara“, rekla mu je i podsjetila ga da joj je brat već četiri dana u grobu.

„Ne rekoh li ti“ – bio je Isusov odgovor Marti – **„da ćeš vidjeti slavu Božju ako budeš vjerovala?“**

To je značilo da će vidjeti Boga na djelu pred svojim očima. Nakon što je kamen odmaknut od groba, Isus je podigao oči prema nebu, zahvalio svome Ocu na uslišenoj molitvi i jakim glasom viknuo: **„Lazare izidi!“**

Onaj koji je do toga trenutka bio pokojnik, izašao je iz groba obavijen povojima, dok mu je lice bilo zamotano u ručnik. Lazar je bio živ!

Mnoštvo je vidjelo pokojnika, kako se vratio u život. Do tog trenutka, dok se nije očitovala natprirodna stvarnost, Isus se morao probijati kroz obeshrabrena i nevjerom ispunjena ljudska srca. Najprije je naišao na nerazumijevanje učenika, svojih najbližih prijatelja. Kad ih je pozvao da pođu u Vitaniju, ka mrtvom Lazaru, suočio se s obeshrabrenim prijateljima.

Mjesto se nalazilo u području u kojem je Isus imao mnogo neprijatelja. Poći tamo, za njegove je učenike bilo skoro kao poći pravo u smrt.

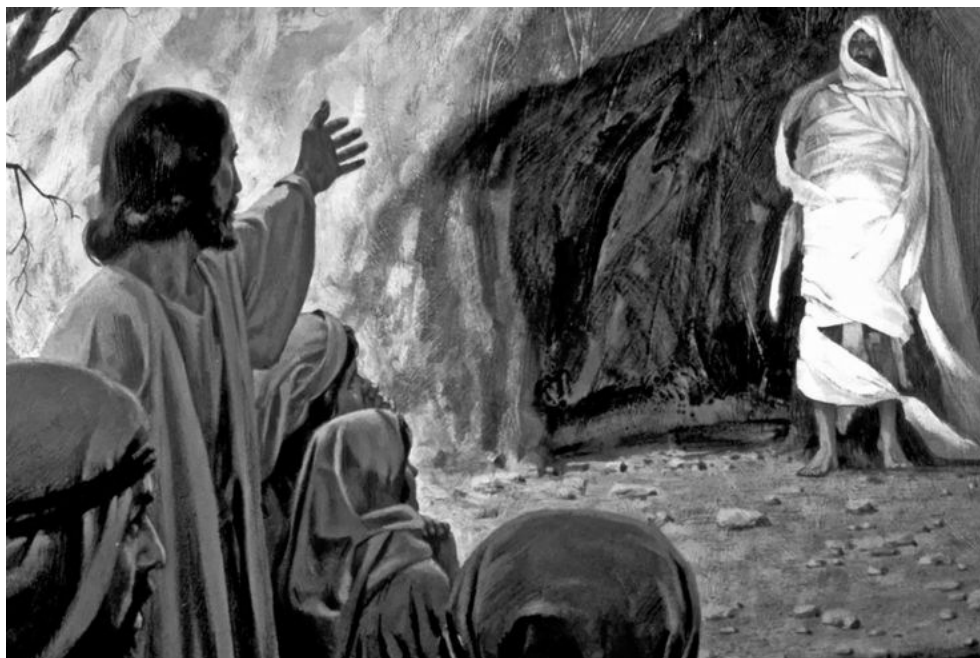
Toma, jedan od njih, rekao je ostalima: **„Hajdemo i mi da**

umremo s njim!” U Vitaniji je Isusa dočekala tuga i žalost.

Marija se Isusu obratila istim riječima kao i njezina sestra Marta: **„Gospode, da si bio ovdje, ne bi umro brat moj.“**

Neki iz njenog okruženja su govorili: **„Zar nije onaj koji je slijepcu otvorio oči mogao učiniti da Lazar ne umre?“**

Na kraju, uprkos svom obeshrabrenju i pomanjkanju nade, mnoštvo je vidjelo Božju slavu i silu. Marta, Marija i ostali su bili svjedoci čina koji pobuđuje divljenje prema Bogu. Mrtvi Lazar je oživio! Ja vjerujem da Isusov poziv upućen Marti da se pouzda u

Sina Božjega se ne odnosi samo na Lazarevo vaskrsenje. Vjerujem da taj događaj, opisan u jedanaestome Jovanu 11, nosi dublju poruku. Kroz cijeli tok događaja, posebno kroz razgovor s Martom, Isus kao da želi reći: „Ne gledaj toliko na Lazara, koji se vratio u život, već na mene, Sina Božjega, koji ti želi vratiti životnu nadu, hrabrost i pouzdanje.“

Isusu je bilo stalo do Martine nutrine, da ona u svome srcu stekne pouzdanje, s kojim će se suočiti ne samo s okolnostima u kojima se našao njen brat, već i sa svim drugim životnim izazovima.

Dragi prijatelju, pozivam te u život oslonjen na nadu u Božju slavu. Biblija je puna poticaja za to. U Novom zavjetu, u Djelima apostolskim, zapis je o tome kako je Savle, progonitelj hrišćana, doživio Božije djelovanje na putu za Damask. Savla je obasjala svjetlost s neba, te mu se u viđenju ukazao Isus, onaj isti koji se Marti predstavio riječima: **„Ja sam vaskrsenje i život.“**

Savlovo je srce tada doživjelo čudesnu promjenu nutrine. Od progonitelja Savla, postao je poznati apostol Pavle, vjerni

navjestitelj Isusove poruke. Kada je pisao crkvi u Rimu, ova-ko je Pavle podsticao vjernike: **„Dakle: opravdani vjerom u miru smo s Bogom po našem Gospodu Isusu Hristu, po komu smo i pristupili vjerom k ovoj milosti u kojoj se nalazimo i kojom se ponosimo, oslonjeni na nadu u slavu Božju!“** (Rim 5:1-2)

Apostol Pavle je nadi u slavu Božju podredio sve slabosti, nedaće i razočaranja koja je doživljavao tokom službe. Pouzdao se u Boga.

Ohrabrujem te da hodaš ovim svijetom kao onaj koji treba vidjeti Božju slavu u svojoj blizini i svojoj nutrini.

Pouzdam se u Boga za sve što činiš, te poput Marte, cijelim svojim bićem reci i ti: **„Da, Gospode, ja tvrdo vjerujem da si ti Mesija, Sin Božji!“**

Pozovi Isusa u svoj život, da oživi tvoju nutrinu, te da vrati sjaj tvojim nadama i čežnjama, koje su u skladu s Njegovim vječnim planom za tebe. Isus te želi izvesti na put Božje slave. On ne kasni ako Ga na vrijeme pozoveš.

Vlado Pšenko, Vukovar

PITANJA KOJA TJERAJU NA RAZMIŠLJANJE

Dok svakodnevno razmišljate o finansijama, problemima u kući i na poslu, o svom nezadovoljstvu, kilaži ili načinima da se zdravije hranite... razbijte monotoniju i odgovorite na pitanja (može se reći provokativna), ali koja će vam u ruke staviti nešto drugačiji kompas i navesti vas da se zamislite nad svojim životom.

- *Kada biste dobili priliku da se obratite cijelom svijetu u 30 sekundi, šta biste rekli?*
- *Da imate sav novac ovoga svijeta i ipak morate da radite, čime biste se bavili?*
- *Za čim do sada najviše žalite u životu? Kako biste tu lekciju mogli da primjenite danas?*
- *Da li se bojite smrti? Ako se bojite, imate li razloga za strah?*
- *Recimo da ćete sutra izgubiti sve što imate. Kome biste otrčali u naručje? Da li ta osoba zna koliko vam znači?*
- *Šta biste promjenili da sada saznate da ste besmrtni?*
- *Recimo da ste pred vratima raja i Bog vas pita: „Zašto da te pustim unutra?“ Šta biste odgovorili?*
- *Kada ćete sami za sebe biti dovoljno dobri? Šta treba da se desi pa da sebe u potpunosti prihvatite?*
- *Da li je zemlja u kojoj živite zemlja po vašoj mjeri?*
- *Šta biste željeli da ljudi pričaju o vama na vašoj sahrani?*
- *Šta biste promjenili kada biste saznali sa 100% sigurnosti da Bog ne postoji? Ili, ako ne vjerujete u Boga, šta biste promijenili da saznate da Bog provjereno postoji?*
- *Zamislite da morate da umrete u ponoć. Šta biste radili u 23.45?*
- *Šta mislite da stoji između vas i potpune sreće?*
- *Kako bilo šta znate sa sigurnošću?*
- *Šta to malo možete da uradite da danas nekome uljepšate dan?*

KAKO SE OBRAČUNATI SA SUMNJIOM ?

Mnogi hrišćani se često obračunavaju sa sumnjom. Sumnje mogu biti različite. *Intelektualne* sumnje su na primer misli da li je Biblija stvarno napisana od Boga ili da li je Isus stvarno uskrsnuo iz mrtvih? Sumnje mogu da budu i *emocionalne* prirode. Kada iskusimo veliki bol zbog gubitka posla, neka vrsta razočarenja, ili možda gubitak nekog od najbližih. Postoje sumnje i u vezi nekih dobrih stvari kao što su ljubav, u vezi prijateljstava...

Kakve god vrste sumnji da imamo, one su teške i znaju nekada da nam naprave dosta problema. Ljudi se onda počnu pitati da li su pravi hrišćani i da li stvari rade na ispravan način?! U Bibliji imamo dosta primera o tome kako su se neke osobe u Bibliji dvoumle ili su imale određene sumnje. Možete pogledati primer Avrama u 1. Mojsijevoj 17:17, ili Zaharije u Lukinom evanđelju 1:20, ili Isusovih učenika utakođe u Lukinom evanđelju 24:38 i 17:5.

Postoji velika razlika između nevere i sumnje. Nevera je kada se postavimo svim silama protiv biblijskih učenja i kada na sve želimo načine da ih osporimo. Kada ljudi odluče da ne žele da veruju, to onda izgleda poput situacije opisane u Jovanu 12:37: *„Iako je Isus sva značenja učinio pred njima, oni Mu ne poverovaše.“*

Sumnja je kada ljudi imaju intelektualnu ili emocionalnu barijeru koja ih sprečava da prihvate biblijska učenja ili veruju u Boga. Oni žele da veruju, ali im treba neka vrsta pomoći da bi verovali. Događaj koji je zapisan u Marku 9:14-27 nam to najbolje ilustruje. Otac jednog zaposednutog dečaka je molio Isusa za pomoć i rekao: *„Molim te pomози mojoj neveri!“*

Ovaj otac je bio svestan da ima dosta sumnji, ali Isus je ispoštovao i takvu vrstu vere i izlečio njegovog sina. Ovde nam se na jasan način pokazuje prisustvo sumnje, ali ne i nedostatak vere. Šta je onda važno? Jako je važno to šta mi ustvari radimo sa svojim sumnjama.

Sledi nekoliko saveta kako da se obračunate sa svojim sumnjama:

Moli se

Kada god imate određene sumnje, tražite od Boga pomoć u vezi sa tim. Budite sa Bogom potpuno otvoreni i konkretni po pitanju tih sumnji.

Bog će vam pomoći da ojačate svoju veru i daće vam mir koji vam je obećao; mir koji će očuvati vaše misli i vaša srca, a koji će vam pomoći i ubuduće (Filip. 4:6-7, 1. Pet. 5:7).

Promeni način razmišljanja

2. Korinćanima 10:5

Mnogo toga dolazi od toga kako se osećamo u datim trenucima, a ne do toga šta znamo o svemu tome.

„Ja se ne osećam voljeno, ja se ne osećam spašeno, ja nemam osećaj da mi je Bog oprostio...“

Naša vera ne treba da bude zasnovana na osnovu toga kako se osećamo, već na osnovu onoga što znamo. Mi moramo sebe stalno podsećati na to, bez obzira kako se osećamo u datim trenucima. U Jovanu 17:17 je zapisano: *„Tvoja Reč je istina“*, kao i u Rimljanima 10:17: *„Vera dakle dolazi slušanjem poruke, a poruka Hristovom rečju.“*

Vera je suprotnost sumnji; tako da način da se oslobodimo sumnje (emocionalne ili intelektualne), jeste da sumnju zamijenimo istinom. Pronađite odgovore u Bibliji. Tamo su svi odgovori. Naša vera nije slepa vera, a to znamo jer je Isus od Boga, tako da su Njegova učenja skroz istinita. Tako znamo i da je On stvarno taj za koga se izdaje. U Jovanu 7:17 je zapisano: „*Ko hoće da izvršava Njegovu volju saznaće da li ovo učenje dolazi od Boga ili ja govorim sam od sebe.*“

Grčka reč za „saznati“ je *ginosko*, a znači uzeti k znanju, doći do saznanja, prepoznati, shvatiti.

Vežbaj

Kad god se brinemo ili sumnjamo, mi bismo trebali da ponovimo ovaj proces. Vežbajte ovo i kada vam sve ide dobro, a posebno kada ste preplavljeni raznim negativnim emocijama.

Proučavajte Bibliju i kada niste pod sumnjom, jer čim počnete da sumnjate, ti će vam

stihovi odmah pasti na pamet.

Vi možete da rastete u svojoj veri samo ako se budete obračunavali sa svojom sumnjom, tako da ako uhvatite sebe da se dvoumite, ne brinite se, nemate se čega stideti. Samo treba da nađete svoj način kako da se obračunate sa sumnjom.

Sada ćemo ponoviti kako da prevaziđemo sumnju:

- ◆ *Priznati sebi da imamo određene sumnje – biti određen u tome koje su to sumnje i moliti Boga za pomoć.*
- ◆ *Zapamtiti da naša vera nije zasnovana na onome što osećamo, već na onome što znamo.*
- ◆ *Napuniti svoje misli istinom Božijom odnosno Njegovom reči.*

Ovo je način na koji možemo sami sebi pomoći. Treba da razvijemo naviku da tako reagujemo i da nam „uđe u krv“, da ugradimo u svakodnevni život, i onda će sumnje da se smanjuju.

Joy Basham

ISCJELJENJE

Došao je iscijeliti bolesne...

Termin iscjeljenje koristim onako kako ga je J. Sodlow Baxter definisao: „Kada govorimo o božanskom iscijeljenju, uvijek mislimo na ono iscjeljenje koje se dešava kroz direktno djelovanje jednog i jedinog istinitog Boga, kroz živog i ličnog Boga, koji se otkrio kroz Sveto Pismo i na divan način kroz Isusa Hrista.”

Iscjeljenje iz perspektive Božijeg kraljevstva dotiče svako područje našeg života. Bitno je da razumijemo obim Božije milosti. Neki ograničavaju iscjeljenje samo na određena područja, npr. na tjelesni ili duhovni aspekt. Međutim, Biblija nas uči

da je iscjeljenje namijenjeno cijelom čovjeku. Naše shvatanje ljudske prirode je ključni element kroz koji određujemo obim iscjeljenja. Novi Zavjet, tj. jevrejski pogled na ljude, vidi čovjeka kao jedinstvo tijela, duše i duha (1. Sol. 5.23). Nemoguće je da jedan dio čovjeka bude dotaknut, a da čitav čovjek ne bude dotaknut. Bilo da čovjek obožava Boga, griješi ili doživljava tragične događaje, uvijek je pogođen u cjelini.

Božansko iscjeljenje se prema mom mišljenju može podijeliti u šest kategorija, pri čemu između njih postoji povezanost i međudjelovanje:

1. ISCJELJENJE DUHA

Počinjem sa iscjeljenjem duha, jer ovo smatram apsolutnim temeljem. Kroz ovu vrstu iscjeljenja obnavlja se naš odnos sa Bogom. Oproštenje grijeha je poklon, kroz koji smo opravdani pred Bogom. Pavle u Poslanci Rimljanima 1 piše: „*Jer se ne stidim evanđelja. Božja je sila na spasenje svakome koji vjeruje... Doista, u njemu se otkriva Božja pravda iz vjere u vjeru, kao što je pisano: Pravednik živi od vjere.*”

Dobra vijest, koju trebamo propovijedati ljudima, jeste ta da ne moramo živjeti izvan Božijeg providjenja i blagoslova. Kroz smrt Isusa Hrista smo spašeni i opravdani pred Bogom. Ovo poimanje Božijeg providjenja nas čini duhovno zdravima.

Otkrio sam da malo hrišćana ima ovo jasno poimanje. Iznevažujuće je da se mnogi u unutrašnjosti još uvijek bore sa grijehom sa kojim su se borili prije nego što su sreli Isusa. Upravo je razlog zbog kojega dolazimo Isusu taj da se želimo riješiti grijeha. Kada ne možemo primiti Njegovo oproštenje, imamo nejasnu predstavu o tome šta znači poznavati Isusa. A ta mutna predstava nas čini sla-

bim hrišćanima. Kada ne znamo da je Bog na našoj strani, da je dao sebe samoga za nas i pobri- nuo se za naše greške, tada ne poznajemo Božiji karakter. Moramo provjeriti svoju predstavu i naučiti, kakav Bog zaista jeste.

Pavle u Efescima 2:8-10 piše: „*Doista, milošću ste spašeni po vjeri. To nije od vas, nego je dar Božiji. Ne po djelima, da se ko ne bi hvalio.*” Ovo spasenje je izraz Božije naklonosti, koju nismo zaslužili i koju ne možemo zaslužiti. To je izraz snage Božije ljubavi za nas ljude. Ta spoznaja da je Bog za mene i sa mnom, da me je izabrao, da je dao sebe za mene, to je temelj svakog iscjeljenja.

2. ISCJELJENJE POVREDA

Često se pominje „unutrašnje iscjeljenje”. Dok bolesti duha bivaju izazvane našim grijehom, bolesti naših emocija u opštem smislu su izazvane grijehom drugih ljudi prema nama i našim reakcijama na iste. Ta bolest se razvija iz povreda, koje nam je nanijela neka osoba, ili iz iskustava, koja smo stekli u prošlosti. Te povrede se otkrivaju u lošem sjećanju i slabim, povrijeđenim osjećajima. Posljedica toga su različite vrste

grijeha, depresije, osjećaj bezvrijednosti i stid, ali i bijes, mržnja, strah, psihosomatske bolesti itd. Iscjeljenje povreda iz prošlosti dotiče osjećanja, sjećanja ili lični uticaj porodice.

Kao hrišćani smo pozvani da se bavimo Božijom Riječju i iskupljenjem. Stoga mislim da je naš temeljni zadatak da ljude dovedemo do odnosa sa likom Isusa i Biblijom. Dok god to činimo, kroz Božije providenje postoji iscjeljenje za ljude. Osim toga, postoje situacije u kojima ljudima najbolje možemo pomoći kroz dušebrižništvo. Veoma cijenim doprinos obrazovanih terapeuta.

U Bibliji nalazimo lijepi primjer, kako se Isus odnosio prema povrijeđenom Petru. Kada je Isus bio razapet na krstu, Petar je bio na teškom ispitivanju. U odlučujućem trenutku odrekao se Isusa. U Luki 22:61 možemo da pročitamo da se Isus okrenuo i pogledao Petra u lice. Kakav grozan trenutak! Tokom drame raspeća na krst, đavo je pokušavao kroz emocionalnu krizu dobiti pristup Petru. Međutim, Isus se molio za njega (Luka 22:31-32). Petru je ta molitva stvarno bila potrebna. Isus nije rekao: „Petre, to se ne-

će dogoditi.” Takođe nije rekao da Petar ne mora patiti i da ne mora proći kroz tu tešku situaciju.

Nakon svog vaskrsenja, Isus je lično došao Petru da bi iscijelio njegove rane (Jovan 21). Sreo ga je na mjestu gdje su ga otjerali sram, očaj i razočaranje: na pecanju. Prvo je Isus Petra podsjetio na čudo velikog ulova, koje je učinio kada ga je pozvao u službu i tako mu je ponovo dao novu nadu. Nakon toga, pitao je Petra pored vatre da li ga voli. Tri puta Petar je odgovorio: „Gospode, poznaješ me. Znaš da sam te izdao. Poznaješ ograničenost moje ljubavi.“

Isus mu je tada odgovorio: „Sada kada to znaš: vodi moje ovce. Sada mogu računati na tebe. Umro si, a ja sam vaskrsnuo u tvom životu.” Petar je novi čovjek. Isus mu je iscijelio osjećanja i to je dovelo do obnove njegovog duha i odnosa sa Isusom.

3. ISCJELJENJE TIJELA

Isaija u poglavlju 35:4-6 pominje da će hromi hodati, slijepi vidjeti, gluhi čuti, i nijemi govoriti, onda kada Bog dođe da spasi svoj narod. To se proro-

čanstvo ispunilo sa Isusom Hristom. Kada čitamo Djela apostolska, možemo prepoznati tri kategorije bolesti, koje su iscijeljivane; prve dvije se odnose na tjelesno iscjeljenje, a treća na psihička oboljenja, na koja često utječu tjelesne patnje, ili se bolest ispoljava kroz tjelesne simptome. Tjelesne bolesti su ili organski ili funkcionalni poremećaji. Kada se radi o organskom poremećaju, tkiva ili organi nisu u zdravom stanju. Ovoj kategoriji pripadaju npr. urođena oštećenja, infekcije, povrede, degenerativna oboljenja. Pri funkcionalnim poremećajima dolazi do promjena u funkciji organa, bez da se struktura organa narušava. Ovoj kategoriji pripadaju glavobolje, bolovi u leđima, problemi sa želucem i crijevima. Iscjeljenje tijela stoga znači promjenu i obnovu fizičkog stanja, da bi tijelo ponovo funkcionisalo pravilno. Pri psihičkim bolestima oboljenja mozga, duševni faktori ili vezanost vode do promjena ličnosti i duševnih poremećaja. Od svih vrsta iscjeljenja, iscjeljenje tijela je vrlo vjerovatno ono koje najviše podstiče našu vjeru. Razlog toga bi mogla biti činjenica da živimo u materijalističkom društvu.

Jedna od mojih najdražih priča u Novom zavjetu je priča o slijepom Vartimeju (Marko 10:46-52). Iz nekog razloga Vartimej zna da Isus dolazi u njegov grad. Odmah je iskoristio priliku: „Isuse! Isuse! Sine Davidov, smiluj mi se!“ - vikao je iz sveg glasa. Izvanredna molitva. Vartimej je Jevrej. Nazvao je Isusa imenom povezanim sa poročanskim naslijeđem cara Davida. I Vartimej traži milost. Ako Bog daje nešto čega ima dovoljno, onda je to milost. Međutim, ljudi žele utišati Vartimeja. „Smiri se konačno! Nisi dovoljno bitan da izazoveš takvu pometnju! Zar ne vidiš da izvršava važan zadatak? Tu je da iscijeli bolesne. Slijepima vraća vid! Siromašnima propovijeda o dobroj vijesti i proglašava milosnu Božiju godinu! Sigurno nema vremena za tebe!“

Kakva kontradikcija! Ali crkva se upravo ovako ponaša! Kada ljudi poput Vartimeja ukorače u crkvu, što brže ih se želimo otarasiti: „Smrdi! I ne oblači se pristojno!“ A kada se neko ipak obrati i bude iscijeljen, onda ga svakome pokazujemo i govorimo: „Pridobijamo izgubljene, služimo siromašnima, i cijelimo bolesne.“ Većina crkve se nimalo ne brine o ljudima poput

Vartimeja. Prezauzeti smo razvijanjem programa i nemamo vremena za njih. Ali kažem vam, Isus volio takve ljude. Pozvani smo da im služimo.

4. ISCJELJENJE ODNOSA

Kada svoj život predamo Isusu, automatski dolazimo u dodir sa Njegovim pozivom u misiju i sa Njegovom crkvom. Promašićemo cilj, ako držimo odstojanje od crkve, a u isto vrijeme želimo biti bliski Isusu. Jedna je stvar sresti mladoženju, ali je nešto sasvim drugo sresti mladu. Teoretski možemo prihvatiti predstavu da volimo čitavu crkvu, ali ako ne mogu voljeti onu osobu koja mi je upravo pred nosom ukrala posljednje mjesto za parkiranje, imam problem. Neprirođnost ove osobe me ne bi trebala zbuniti. Bog nas je pozvao da sa drugim ljudima živimo u zajedništvu. Iscjeljenje odnosa se dešava onda kada jedni drugima priznamo svoje grijeha i molimo za oprostjenje i oprostimo onome koji nam je nanio štetu.

5. ISCJELJENJE OD VEZANOSTI

Svijet Biblije govori o demonskoj vezanosti. Uticaj demon-

skog djelovanja u životu čovjeka u zapadnom svijetu često je dijagnosticiran kao psihička bolest. U istočnom svijetu se dešava upravo suprotno: svi duševni poremećaji se od početka smatraju posljedicama demona. Mnoge crkve doživljavaju da bolesti koje potiču od demonskih uticaja imaju sve ili barem jedan od simptoma gore navedenih vrsta bolesti – duševne, emocionalne ili tjelesne. Iscjeljenje od vezanosti kod čovjeka znači protjerivanje demonskog uticaja i obnovu svih pogođenih područja.

6. ISCJELJENJE UMIRUĆIH I MRTVIH

Biblija nas uči da svi moramo umrijeti. Smrt je zbog grijeha došla na svijet (Rim. 5:12).

Pavle je napisao da je smrt posljednji neprijatelj koji će se uništiti (1. Kor. 15:26). Za Božije dijete tjelesna smrt vodi do iscjeljenja: „Ali se čvrsto uzdamo i više volimo odseliti iz tjelela i naseliti se kod Gospoda” (2. Kor. 5:8). Naposljetku, samo Bog poznaje trenutak naše smrti. Kada umirućem budimo pogrešnu nadu, samo uzrokuje nepotrebnu patnju i odvrćemo pažnju umirućeg od toga

da vjeruje Bogu da daje vječni život. Čak i zdravlje i mudrost su bezvrijedni, kada čovjek nije u pravom odnosu sa Bogom. U mnogim slučajevima je najveća pomoć koju možemo pružiti u mirućem ta da mu kažemo istinu u momentu kada je licem u lice sa smrću. Na taj način mu omogućavamo, da govori o svom stanju i da svoj život dovede u red sa Bogom. Služba umirućim uvijek vodi i do službe prijateljima i rodbini, koji gube tog čovjeka. I njima je potrebno iscjeljenje rane, koju donosi gubitak voljene osobe. Da bi mogao prihvatiti ovakav gubitak, bitno je da čovjek može tugovati bez da ga osjećaji krivice muče. Oni koji ostaju, ponekad pate radi osjećaja krivice jer su umrlom nanijeli štetu ili su u bili u lošem odnosu s njim. Možemo im pomoći tako što ćemo da im pokažemo da u Hristu mogu doživjeti oproštenje za svoje grijehе.

U Bibliji postoji nekolicina izvještaja o podizanju iz mrtvih. Vrlo je interesantno šta se desilo kada je Isus umro: grobovi su se otvorili i „mnogi sveti” su ustali. „Otišli su u sveti grad i pokazali se mnogima”. Krst je zračio životom, tako da su čak mrtvi ustali! Ovaj događaj je

nedvosmisleni znak da je Isus svojom smrću pobijedio silu smrti.

ISCJELJENJE – SLUŽBA ISUSOVIH UČENIKA

Kada su hrišćani u doba Novog zavjeta posjećivali druga mjesta, donosili su blagoslov sa sobom. Donijeli su iscjeljenje, moć oslobođenja i promjene kroz Isusa. Propovijedali su dobru vijest, koja je ljude dovela do ličnog odnosa sa Isusom. Crkva je bila živa i snažna. Nije bila zarobljena u građevinama, nego je živjela na trgovima.

John Vimber

Sažeo i preradio *Marius Bühlmann*
Preuzeto iz „Life live“ 2/97

„Königreich Gottes und Heilung“

Priložio i preveo *Reinhold Harms*, Sarajevo

OSUĐIVANJE DRUGIH

Iskreno ispitujući sebe, sve manje ćemo imati potrebu ispitivati druge. Međutim, uvijek je lakše vidjeti tuđe mane, nego svoje vlastite. Čak i kada objektivno prosudimo da neko radi ili govori nešto što je protivno riječi Božjoj, svejedno se trebamo uzdržati od osude i izricanja presude nad takvom osobom. U tom trenutku, ne znajući, možemo osuditi i sebe jer i mi činimo iste ili slične stvari. Čak i ako ne radimo nešto slično, mi ipak imamo neki grijeh i to nas diskvalifikuje kao sudije. Lažov ne može suditi lopovu, niti preljubnik ubici. Svi smo mi osuđeni po istom Zakonu (Jakov 2.10-13).

Priča o sudu je u suštini priča o milosti. Onoliko koliko shvataš Božju milost u svom životu, manje ćeš imati potrebu suditi. Ovim želim reći da ako čovjek zaista razumije koliko mu je oprošteno i od kakve zaslužene kazne je spašen, on neće lako izricati sud ni na nad kim bez velike doze milosti i oprosta. Čovjek koji je svjestan svoje grešnosti zna da u trenutku kada optužuje nekoga

drugog u suštini isto čini i sebi (Rim 2.1-2). Neko je rekao da kada god upireš kažiprst u čovjeka, istovremeno prema sebi okrećeš tri prsta i, ako ni ti ni ljudi oko tebe nisu svjesni koliki grijeh činiš u tom trenutku, Bog svakako jeste.

Sud uvijek i isključivo pripada Njemu (Pnz 1.17, Rim 21.19, 14.12). Naše poznavanje činjenica i pravog stanja neke osobe je uvijek poremećeno, jer mi stvari ne znamo i ne razumijemo potpuno i objektivno. Samo je jedan koji zna sve istinito i zato je sposoban osuditi ili pomilovati. Naše je da se radije potrudimo da pomognemo ljudima u njihovim borbama sa grijehom, da im budemo pomoćnici, hrabritelji i tješitelji, a ne istovremeno i tužitelji (ovaj zadatak je sotona uzeo sebi – Otkr 12.10) i porota i sudije.

Nažalost, suđenje drugih ljudi je znak velikih propusta u kršćanskom karakteru, nezrelosti i ubjeđenja da smo bolji od drugih ljudi.

Dragan Nedić, Sarajevo

KAKO POČETI ŽIVJETI SA BOGOM?

„Vjeruj u Gospoda Isusa Hrista!” Tačnije rečeno: „Dođi k Isusu!” Vjerovanje u Gospoda Isusa i život s Bogom mogući su jedino ako Mu u potpunosti predamo svoj život. Moram Mu reći poput autora one pjesme: „Uzmi život sebi moj, neka bude svagda tvoj.”

U koga drugog se možemo pouzdati ako ne u Sina Božjeg? Niko na svijetu nije učinio za mene toliko kao Isus! Toliko me ljubio da je za mene umro na krstu; i ne samo za mene, nego i za vas! *Niko nas nikada nije ljubio kao On.* Osim toga, On je ustao od mrtvih i sada je živ. Zašto ne povjeriti svoj život Onome koji je pobijedio smrt? U trenutku kada predamo svoj život Isusu, ulazimo u život koji dolazi od Boga. Pjesma koju posebno volim, kaže: „Predajem ti

sve, Isuse, sve što znam i što imam. Predajem ti sve, Isuse, tijelo, dušu, duha – sve. Predajem ti sve, Isuse, čini sa mnom što želiš...”

Ah, kada biste i vi htjeli ovako reći Isusu! Ako želite predati svoj život Isusu i doći k Njemu, ako Mu želite povjeriti svoje biće, recite Mu to! On je tu! On je kraj vas! Čuje vas! Recite Mu: „Gospode Isuse, predajem Ti svoj život!” Kada sam ja, dotada bezbožnik, doživio obraćenje i primio Isusa u svoj život, molio sam: „Gospode Isuse, predajem Ti svoj život. Ne mogu obećati da ću biti dobar. Za to mi moraš dati novo srce. Imam lošu narav, ali sve što jesam predajem Tebi. Napravi nešto od mene!” To je bio trenutak kada sam s obje noge došao k Isusu i predao upravljač svog života Njemu

koji me otkupio svojom krvlju. Tako se ulazi u život s Bogom.

Želi li ko napredovati u tom životu, tada treba neizostavno činiti tri stvari: čitati Božju riječ – Bibliju, razgovarati s Bogom – moliti, i družiti se s djecom Božjom – crkvom. Ne možete pripadati Isusu, a da vas On uopšte ne zanima. Trebate imati Bibliju ili Novi zavjet, i svaki dan provesti barem petnaest minuta čitajući Božju riječ. Ono što ne možete razumjeti, jednostavno ostavite za neko drugo vrijeme. Što češće budete čitali, napisano će vam postajati sve jasnije i čudesnije.

Koliko se puta moje srce ispunilo neizrecivom radošću što pripadam divnom Spasitelju i što ga mogu naviještati drugima. Nije moguće imati život Božji samo za sebe i ne navješćivati ga drugima. Prvi zahtjev za hrišćanski rast je čitanje - proučavanje Božje riječi. Drugi je molitva. Isus vas čuje! Ne trebate Mu držati uzvišene govore. Dovoljno je moliti jednostavne molitve, poput jedne domaćice: „Gospode Isuse! Danas mi je grozan dan: muž je loše volje, djeca me ne slušaju, treba da operem gomilu rublja, treba mi deset maraka... Gospo-

de Isuse, predajem Ti sav svoj jad. Ispuni moje srce radošću i daj mi da proživim ovaj dan kao Božje dijete! Pomozi mi u svemu! Gospode Isuse, zahvaljujem Ti što se mogu pouzdati u Tebe!”

Isusu mogu reći sve što mi leži na srcu – potpuno sve! Možete se moliti i ovako: „*Gospode Isuse, pomози mi da Te bolje upoznam i sve više Ti pripadam!*”

Treći segment života sy Bogom jest zajedništvo s hrišćanima. Drugim riječima, treba da se pridružite onima koji takođe žele pripadati Isusu. Neko mi je nedavno rekao: „Ja želim vjerovati, ali nikako ne uspijevam!”

Savjetovao sam toj osobi: „Nedostaje vam zajedništvo s hrišćanima!”

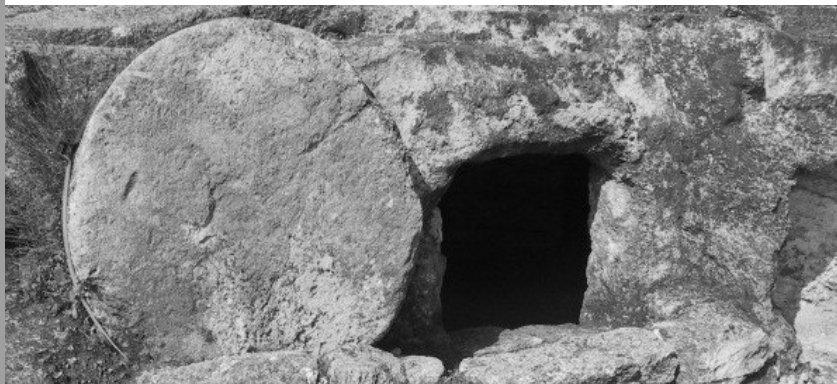
Ona je na to odgovorila: „Ne sviđaju mi se baš svi ti ljudi!”

„Nažalost”, rekao sam, „tu onda nema pomoći. Ako očekujete da ćete jednoga dana živjeti s njima u nebu, onda se već sada morate pripremati za to! Dragi Bog ne može sve hrišćane oblikovati tako da se nama sviđaju.”

Wilhelm Busch

Iz knjige *Isus naša sudbina*

H RISTOS VASKRSE!

Jeste li ikada ozbiljno razmislili o značenju Vaskrsa? Šta čestitamo ljudima i šta oni čestitaju nama? Vjerujem da svi znamo neke osnovne istine o Vaskrsu. To je jedan od najvećih hrišćanskih praznika. Ima veze sa vaskrsenjem Isusa Hrista od mrtvih. Međutim, žalosno je da naše razmišljanje o stvarnoj prirodi Vaskrsa ne ide dublje. Zašto je Isus, sin Božji, došao na svijet? Zašto je morao patiti i biti razapet na krstu? Kakav je značaj njegove smrti i vaskrsenja? Vjerujemo li uopšte u stvarnost tog događaja?

Govoreći o vaskrsenju, moramo govoriti i o Hristovoj smrti. Njegova smrt i vaskrsenje su temelji Evandjelja. Ono je radosna vijest o Isusu Hristu koji je sin Božji i sin čovječji, koji je umro i vaskrsnuo radi našeg opravdanja i spasenja. Evandje-

lje je radosna vijest o spasenju čovjeka od grijeha, pakla i sotonne; o spasenju za život vječni i za carstvo nebesko. Veoma je važno da ozbiljnije razmislimo o Hristovoj smrti i vaskrsenju.

Moram reći da nisam zadovoljan današnjim vaskršnjim i božićnim porukama. To su često poruke političke prirode. Najgore od svega je što vrlo često imaju malo ili nimalo veze sa Svetim Pismom. U njima se obično ne govori ko je Isus, zašto je umro na krstu i zašto je vaskrsnuo. Ne govori se o važnosti ovih istina za ljude koji idu u crkvu, niti za ljude koji pripadaju drugim religijama.

Kakav je značaj Hristove smrti i vaskrsenja za muslimane, Jevreje, budiste, ateiste? Zar je Hrist vaskrsnuo samo zato da bi Srbi ili Hrvati mogli imati praznik?

Zašto je Isus Hrist umro i vaskrsnuo?

Zašto je Isus Hrist sišao s neba, s prijestolja slave, da bi živio u siromaštvu i poniženju? Zašto je bio odbačen, razapet i ubijen? Zašto je nakon tri dana vaskrsnuo od mrtvih? Božja Riječ – Biblija, kroz koju nam se Bog objavio, nudi iscrpna objašnjenja.

Pogledajmo šta kaže apostol Petar: „Jer i Hristos jedanput za grijeha naše postrada, pravednik za nepravednike, da nas privede Bogu, ubijen istina bivši tijelom, no oživjevši Duhom.“ (1. Petrova 3:18)

Apostol tvrdi da je Hrist umro zbog grijeha. Ali zbog čijih grijeha? Ne zbog svojih, jer Petar kaže da je Isus umro pravednik za nepravednike. Hrist je potpuno pravedan, bez ijednog grijeha, ali je umro za nas grešnike.

Ovdje dolazimo do jednog velikog problema a to je samopravednost. Ljudi ne uviđaju svoju pokvarenost i grešnost. Smatraju da su pravedni i da su zaslužili raj, ili u krajnjem slučaju čistilište. Sigurno će neki reći da su oni pravednici, a ne grešnici, i da Hrist nije trebalo da umre za njih. Nikoga

nisu ubili, silovali, pokrali, žive pošteno, itd. Oni koji tako govore pokazuju veliko neznanje. Naravno, kada se uporedimo sa drugim ljudima, lopovima, pijanicama i ubicama, možda i izgledamo pravedni, ali mjerilo sa kojim treba da se uporedimo nisu ljudi, nego Božji zakon, Božja Riječ – Biblija. Jesi li je ikada čitao? Znaš li šta piše u njoj? Jesi li barem čuo za Deset zapovijesti? Ogledaš li se u njima vidjećeš da si grešnik, premda su Deset zapovijesti samo djelić Svetog Pisma. Božja Riječ kaže:

„Jer svi sagriješiše i izgubili su slavu Božju.“ (Rimljanima 3:23)

„Nema pravednog ni samo jednog.“ (Rimljanima 3:9)

„Ako kažemo da grijeha nemamo, sebe varamo, i istine nema u nama. Ako kažemo da na sagriješismo, gradimo ga (Boga) lažom, i riječ njegova nije u nama.“ (1. Jov. 1:8,10)

Jesmo li, dakle, grešni? Ako tvrdimo da nismo, varamo sami sebe a za Boga kažemo da je lažov, jer On tvrdi da smo grešni. Posljedica grijeha je (između ostalog) fizička smrt, duhovna smrt (odvojenje od Boga) i na kraju vječna smrt (vječno odvojenje od Boga – pakao). Zato Petar kaže da je Hrist

umro da nas privede k Bogu, da nas pomiri s Bogom. On je uzeo našu krivicu na sebe. Platilo je kaznu umjesto nas. Ovako je govorio prorok Isaija nekoliko stotina godina prije Hristovog rođenja: „Za naše grijehе pro-bodoše Njega, za opačine naše Njega satriješe. Na Njega pade kazna radi našeg mira, Njegove nas rane iscijeliše.“

Eto zašto je Hrist umro. Umro je zbog naših grijehа, umjesto nas, da nam otvori put ka Bogu. Umro je da bi nas svojom krvlju otkupio od ropstva grijehu i kazne za grijeh, da bi nas svojom žrtvom kupio za sebe. Ne samo da je Isus umro, nego je i vaskrsnuo. Nakon što je bio razapet na krstu, umro je i položen je u grob, ali je treći dan vaskrsao od mrtvih, jer „nije bilo moguće da ga smrt zadrži u svojoj vlasti“ (Djela apostolska 2:24).

Zar je Hrist morao da umre?

Nismo li se mogli opravdati na neki drugi način? Možda dobrim djelima, religioznim obredom i slično? Ne, nismo! Sveto Pismo jasno kaže: „Ta niko sebe ne može otkupiti, ni za se dati Bogu otkupninu: životu je cijena previsoka i nikada je neće platiti“ (Psalam 49:8,9). Bog ne priznaje nikakav drugi način.

Za koga je Hrist umro? Da li je umro samo za Srbe? Ili i za Hrvate? Šta je s Bošnjacima, Kinezima, Albancima? Isus je bio Jevrej, ne Srbin ili Hrvat, a Sveto Pismo jasno uči da je umro za sve ljude bez obzira na naciju i boju kože. Isus je rekao da je Bog „toliko ljubio svijet da je dao svog jedinorođenog sina da ne pogine ni jedan koji u njega vjeruje, nego da ima život vječni“ (Jovan 3:16). Jesi li to znao? Oproštenje grijehа po vjeri u Hrista Isusa je besplatan dar koji ti Bog nudi, ali treba da ga lično primiš i iskušiš.

Šta treba da učiniš?

Ukoliko shvataš da si sagriješio i iskreno vjeruješ da je Isus umro radi tvojih grijehа, onda mu to u molitvi reci. Priznaj mu svoje grijehе, pokaj se i zazovi ga da te spasi i bude tvoj Gospodar i Učitelj. Sveto Pismo to naziva obraćenjem. Bog će te tada ispuniti svojim Svetim Duhom koji će te učiti da živiš po Božjoj volji. Počni čitati Sveto Pismo - Riječ Božju. Bog će ti kroz nju govoriti i učiti te svome putu. Ukoliko je Isus za tebe postao stvaran Spasitelj, onda ti zaista možeš radosno da kažeš: „Hristos vaskrse!“

Aleksandar Trajkovski, N. Travnik

N A KRAJU SNAGE

Jeste li na kraju snage? Umorni, oboreni, blizu da dignete ruke? Pozivam vas da odgovorite na sljedeća pitanja jednostavno sa da ili ne:

- Obećava li Riječ Božja da će ispuniti sve vaše potrebe?
- Je li Isus rekao da vas nika-da neće ostaviti i da će biti s vama do kraja?
- Je li rekao da će vas sačuvati od pada i predstaviti vas bez mane pred Ocem?
- Je li rekao da će vas uvijek snabdjeti sa svime što vam je potrebno? Je li vam obećao sve vam treba za širenje e-vanđelja?
- Je li Bog voljniji dati nego vi primiti? Je li On veći u vama nego onaj koji je u svijetu?
- Jesu li Božije misli prema vama dobre misli? Nagrađuje li On one koji Ga revno traže?
- Priprema li Bog mjesto za vas u slavi? Dolazi li na oblacima da sakupi svoj narod? Hoćete li poći s Njim kad dođe?

Vaš odgovor na sva ova pitanja treba da bude apsolutno DA!

Sada napravite inventuru. Pitajte sami sebe vjerujete li stvarno da je Bog vjeran svojoj riječi ili se kolebate u svojoj vjeri?

„Smatrajte potpunom radošću, braćo moja, kad upadnete u razne kušnje, znajući da kušanje vaše vjere stvara postojanost! Samo neka ta postojanost urodi savršenim djelom da budete savršeni i neporočni: bez ikakvog nedostatka. Ako kome od vas nedostaje mudrosti, neka ište od Boga koji svima daje obilno i bez prigovora, i daće mu je. Ali neka ište s vjerom, bez ikakvog sumnjanja, jer je onaj koji sumnja sličan morskim valovima koje vjetar podiže i tamo-amogoni. Takav čovjek neka ne misli da će šta primiti od Gospoda.“

(Jakov 1,2-7)

Možete uzeti mudrost Božju, svu mudrost potrebnu da riješite životne probleme – ako ćete vjerovati bez sumnjanja, bacivši čitav svoj život i budućnost na to obećanje.

David Wilkerson

D EKLARACIJA NEZAVISNOSTI IZRAELA

If you can't come to town, please telephone 4-6977
 Lighting, Heating, Cooling, Refrigeration
CARL MARX
 1 PRINCEPS HARB AVENUE, JERUSALEM

THE PALESTINE POST

THE PALESTINE POST
 HAS SUBSCRIPTION DEPARTMENT
 100 FIFTH STREET IN THE PALESTINE POST
 OFFICE, BANGOR, WALES
 JERUSALEM, PALESTINE

STATE OF ISRAEL IS BORN

The first independent Jewish State in 19 centuries was born in Tel Aviv as the British Mandate over Palestine came to an end at midnight on Friday, and it was immediately subjected to the test of fire. As "Medinat Yisrael" (State of Israel) was proclaimed, the battle for Jerusalem raged, with most of the city falling to the Jews. At the

same time, President Truman announced that the United States would accord recognition to the new State. A few hours later, Palestine was invaded by Moslem armies from the south, east and north, and Tel Aviv was riddled from the air. On Friday the United Nations Special Assembly adjourned after adopting a resolution to appoint a med-

iator but without taking any action on the Partition Resolution of November 29. Yesterday the battle for the Jerusalem-Tel Aviv road was still under way, and two Arab villages were taken. In the north, Acre town was captured, and the Jewish Army consolidated its positions in Western Galilee.

Most Crowded Hours in Palestine's History

Between Thursday night and this morning Palestine was through what by all standards must be among the most crowded hours in its history. For the Jewish population there was the approach here of the first State in the world to be proclaimed. This ceremony was a fully equipped superior foreign force. It was a day of a victory was a far-reaching occasion. What could not be done, with an unbroken line Thursday evening, was achieved and to what extent the Tel Aviv and the Trans-Jordan social order were civilized countries for generations and progress prosper. For the dead, freedom on some of these nations questions have been resolved.

On Friday afternoon, from Tel Aviv, some 200,000 Jews gathered in the main square of the Jewish State, and a special session in the main square of the Jewish State, the proclamation of the State was made at midnight, according to the will of the Jewish people. The Jewish State was proclaimed in the presence of the United Nations, and the Jewish State was proclaimed in the presence of the United Nations.

The Jewish State was proclaimed in the presence of the United Nations, and the Jewish State was proclaimed in the presence of the United Nations.

Jews Take Over SECURITY ZONES

The State of Israel, which began when the British Mandate over Palestine came to an end on Friday morning, continued on Friday evening and yesterday. The Jewish State was proclaimed in the presence of the United Nations, and the Jewish State was proclaimed in the presence of the United Nations.

The Jewish State was proclaimed in the presence of the United Nations, and the Jewish State was proclaimed in the presence of the United Nations.

The Jewish State was proclaimed in the presence of the United Nations, and the Jewish State was proclaimed in the presence of the United Nations.

Egyptian Air Force Spitfires Bomb Tel Aviv; One Shot Down

A countrywide attack was ordered by the Egyptian Air Force on Tel Aviv last night, and the city was riddled from the air. One Spitfire was shot down, and the Egyptian Air Force was reported to have been active in the area.

The Egyptian Air Force was reported to have been active in the area, and the Egyptian Air Force was reported to have been active in the area.

The Egyptian Air Force was reported to have been active in the area, and the Egyptian Air Force was reported to have been active in the area.

U.S. RECOGNIZES JEWISH STATE

WASHINGTON, Sunday.—The United States today announced that it would recognize the new State of Israel as of midnight on Friday.

The United States today announced that it would recognize the new State of Israel as of midnight on Friday.

The United States today announced that it would recognize the new State of Israel as of midnight on Friday.

Proclamation by Head Of Government

The creation of "Medinat Yisrael," the State of Israel, was proclaimed at midnight on Friday by Mr. David Ben-Gurion, first Prime Minister of the Jewish Agency Executive and now head of the State's Jewish Council of Government.

The creation of "Medinat Yisrael," the State of Israel, was proclaimed at midnight on Friday by Mr. David Ben-Gurion, first Prime Minister of the Jewish Agency Executive and now head of the State's Jewish Council of Government.

The creation of "Medinat Yisrael," the State of Israel, was proclaimed at midnight on Friday by Mr. David Ben-Gurion, first Prime Minister of the Jewish Agency Executive and now head of the State's Jewish Council of Government.

Mr. David Ben-Gurion, first Prime Minister of the Jewish Agency Executive and now head of the State's Jewish Council of Government.

Rec Izrael, ZEMLJA IZRAELA je bilo mesto rođenja jevrejskog naroda. Ovde je njegov duhovni, verski i politički identitet uobličen. Ovde se prvo uzdigao ka državotvornosti, stvorio kulturne vrednosti nacionalnog i sveopšteg značaja i dao svetu večnu Knjigu nad knjigama. Nakon što su silom izgnani iz svoje zemlje, ljudi su čuvali svoju veru boraveći u rasejanju i nikada nisu prestajali da se mole i nadaju povratku u nju i obnovi političke slobode u njoj. Potaknuti istorijskim i tradicionalnim postignućima, Jevreji su u svakoj generaciji težili da se nasele

u svojoj drevnoj otadžbini. U skorijim dekadama vratili su se masovno pioniri, hrabri povratnici i branioci, učinili su da pustinja procveta, oživeli hebrejski jezik, izgradili sela i gradove, i stvorili napredno društvo koje kontroliše sopstvenu ekonomiju i kulturu, voli mir, ali zna kako da se odbrani, donosi blagodati progresa svim stanovnicima zemlje i teži ka nezavisnoj državi.

Godine 5657. (1897.), na poziv duhovnog oca jevrejske države, Teodora Hercla, Prvi cionistički kongres se sastao i istakao pravo jevrejskog naro-

da na nacionalno vaskrsnuće u svojoj zemlji. Pravo je priznato Balfurovom deklaracijom od 2. novembra 1917. godine, i osnaženo mandatom Lige naroda koji je preciznije potvrdio istorijsku povezanost između jevrejskog naroda i Erec Izraela, te prava da jevrejski narod ponovo izgradi svoj nacionalni dom.

Katastrofa koja je nedavno potresla jevrejski narod (holokaust) je bila još jedan jasan pokazatelj nužnosti rešenja problema beskućništva kroz ponovno osnivanje Erec Izraela (jevrejske države) koji će širom otvoriti vrata domovine svakom Jevrejinu i osigurati svakom pripadniku jevrejskog naroda pun status privilegovanog člana zajednice nacija.

Oni koji su preživeli nacistički holokaust u Evropi, kao i Jevreji iz drugih krajeva sveta, nastavili su da migriraju ka Erec Izraelu, neometeni teškoćama, ogradama i opasnostima, i nikada nisu prestajali da ističu svoje pravo na život dostojanstva, slobode i iskrenog rada u svojoj nacionalnoj otadžbini.

U Drugom svetskom ratu, jevrejska zajednica ove zemlje je dala sav svoj raspoloživi doprinos borbi slobodoljubivih i miroljubivih nacija protiv sna-

ga nacističkog zla i, krvlju njenih vojnika i njenim ratnim naporom, izborila pravo da bude među ljudima koji su osnovali Ujedinjene nacije.

Dana 29. novembra 1947. godine, Generalna skupština Ujedinjenih nacija je prihvatila rezoluciju kojom se poziva na osnivanje jevrejske države u Erec Izraelu. Generalna skupština je pozvala stanovnike Erec Izraela da učine sve što je potrebno da se ta rezolucija implementira. Ovo priznanje Ujedinjenih nacija u vezi sa pravom jevrejskog naroda na osnivanje svoje države je neopozivo.

Ovo pravo je prirodno pravo jevrejskog naroda da bude gospodar sopstvene sudbine u svojoj suverenoj državi, kao što su to i sve druge nacije. Stoga su se članovi i predstavnici Jevreja Palestine i Cionističkog pokreta sastali ovde, na dan

prestanka britanskog mandata nad Erec Izraelom, i snagom našeg prirodnog i istorijskog prava, a na osnovu snage rezolucije Generalne skupštine Ujedinjenih Nacija.

OVIM PROGLAŠAVAMO OSNIVANJE JEVREJSKE DRŽAVE U EREC IZRAELU, DA OD SADA BUDE ZNANA POD IMENOM DRŽAVA IZRAEL.

MI PROGLAŠAVAMO da će od trenutka prestanka mandata, tj. od večeras, večeri šabata, 6. maja 5708. godine (15. maja 1948.), pa sve do postavljanja novih, izabranih i redovnih vlasti države u skladu sa Ustavom koji će doneti Ustavotvorna skupština ne kasnije od 1. oktobra 1948. godine, u međuvremenu Narodno veće predstavljati Privremeno veće države, a njen izvršni organ, Narodna uprava, će biti Privremena vlada jevrejske države, od sada zvane država Izrael.

DRŽAVA IZRAEL će biti otvorena za jevrejsku imigraciju i okupljanje izgnanih; biće zasnovana na slobodi, pravu i miru kao što su predvideli proroci Izraela; brinuće se o potpunoj jednakosti socijalnih i političkih prava svih njenih građana bez obzira na veru, rasu ili pol; garantovaće slobodu veroispovesti, savesti, jezika, obrazovanja i

kulture; čuvaće sveta mesta svih religija; i biće verna principima povelje Ujedinjenih nacija.

DRŽAVA IZRAEL je spremna da saraduje sa agencijama i predstavnicima Ujedinjenih nacija u sprovođenju rezolucije Generalne skupštine od 29. novembra 1947. godine i sprovede sve potrebne mere da ostvari ekonomsku uniju celog Erec Izraela.

APELUJEMO na Ujedinjene nacije da pomognu jevrejskom narodu u izgradnji države i da prime državu Izrael u savez nacija.

APELUJEMO u trenutku napada koji su već mesecima upereni protiv nas, na arapske stanovnike države Izrael da sačuvaju mir i učestvuju u izgradnji države na osnovi punog i jednakog državljanstva i budućeg zajedničkog učestvovanja u privremenim i stalnim institucijama.

PRUŽAMO ruku svim susednim državama i njihovim narodima, nudimo mir i dobrosusedstvo, i apelujemo na njih da stvore veze saradnje i međusobne pomoći sa suverenim jevrejskim narodom nastanjenim u sopstvenoj zemlji. Država Izrael je spremna da učini sve što je u njenoj moći u korist zajednič-

kog napora ka napretku celog Bliskog Istoka.

APELUJEMO na jevrejski narod u dijaspori da se okupi oko Jevreja Erec Izraela u zadacima imigracije i izgradnje, i da stanu uz njih u velikoj borbi za ostvarenje vekovnog sna - vaskrsnuća Izraela.

IMAJUĆI VERU U SNAGU IZRAELA, STAVLJAMO SVOJE POTPISE NA OVAJ PROGLAS NA SEDNICI PRIVREMENOG VEĆA DRŽAVE, NA TLU OTADŽBINE, U GRADU TEL-AVIVU, NA VEĆE ŠABATA, 5. DANA IJARA 5708. GODINE (14. MAJA 1948.).

POTPISNICI: David Ben-Gurion, Danijel Auster, Mordehaj Bentov, Jichak Ben Cvi, Elijahu Berlinj, Fric Bernštajn, Rabi Volf Gold, Meir Grabovski, Jichak Gruenbaum, Dr. Abraham Granovski, Elijahu Dobkin, Meir Vilner-Kovner, Cerah Varaftig, Hercl Vardi, Rahel Koen, Rabi Kalamana Kahana, Saadia Kobashi, Rabi Jichak Meir Levin, Meir David Lovenštajn, Cvi Lurija, Golda Mierson, Nahum Nir, Cvi Segal, Rabi Jehuda Lajb Hakoen Fišman, David Cvi Pinkas, Aaron Cisling, Moše Kolodni, Eleizer Kaplan, Abraham Kacnelson, Feliks Rosenblut, David Remez, Berl Repetur, Mor-dehaj Šatner, Ben Cion Šternberg, Bekhor Šitrit, Moše Šapira, Moše Šertok.

Objavljeno u Službenom listu države Izrael, br. 1 od 5. ijara 5708. godine (14. maja 1948. godine).

Jer će dugo vremena sinovi Izrailjevi sedeti bez cara i bez kneza i bez žrtve i bez stupa i bez oplećka i likova. Posle će se obratiti i tražiće Gospoda Boga svog i Davida cara svog, i u strahu će pristupiti ka Gospodu i blagosti Njegovoj u poslednja vremena.

Hodite da se vratimo ka Gospodu; jer On razdre, i isceliće nas, rani, i zaviće nas.

Osija 3:4-5; 6:1

I izvešću vas iz naroda, i sabraču vas iz zemalja po kojima ste rasejani, rukom krepkom i mišicom podignutom i izlivenim gnevom.

Izekilj 20:34

I tada će Gospod opet podignuti ruku svoju da zadobije ostatak naroda svog, šta ostane od asirske i od Misira i od Patrosa i od etiopske i od Elama i od Senara i od Emata i od ostrva morskih. I podignuće zastavu narodima i prognane Izrailjeve i rasejane Judine sabrače s četiri kraja zemlje.

Isaija 11:11-12

Ne boj se, jer sam ja s tobom; od istoka ću dovesti seme tvoje, i od zapada sabraču te.

Narod koji sazdah sebi, pripovedaće hvalu moju.

Isaija 43:5-6,21

MNOGI ĆE BITI POVREĐENI

Mnogi će se tada sablazniti (uvrediti) i izdavati i mrzeti jedan drugog.

Matej 24:10

Pored gladi, zemljotresa i ratova, Isus je rekao da će jedna od stvari koje će obeležiti zadnje vreme biti i to što će mnogi biti uvređeni ili povređeni.

Biti uvređen znači da je neko učinio nešto što te je povredilo (bilo stvarno ili samo subjektivno doživljeno), a da ti još uvek nisi odlučio da to potpuno predaš Bogu i da sud prepustiš Njemu. Možeš znati da je to tako po osećanjima koja imaš kada razmišljaš o osobi koja te je povredila ili kada je sretnoš na ulici.

Zbog povrede naša ljubav se hladi i ona izjeda život koji je Bog stavio u nas. Pismo kaže da ako dozvoliš da gorak koren naraste, on neće zadavati probleme samo tebi i neće samo tebe prljati, već će prljati i one koji su oko tebe (Jevrejima 12: 15).

Da li mogu da te izazovem danas i da te zamolim da istražiš svoje srce i da vidiš da li se u njemu možda nalazi neka povreda. Zapitaj se da li nekad uhvatiš sebe kako gundaš i žališ se na suprugu ili supruga, šefa, pastora, nekog iz porodilce ili na nekog od svojih prijatelja? Da li ti je prošlo kroz misli da bi tvoj život bio mnogo bolji da određena osoba nije uradila to što je uradila?

Ako si povređen i ako ti je srce bolno, ključ za obnovu života u tebi je oprostjenje. Osobi koja brzo oprašta ljubav neće ohladneti. Tvoje slomljeno srce može biti isceljeno ako si voljan da poslušаш onoga koji isceljuje slomljena srca.

Molitva

Oče, hvala Ti što si izlio svoju nezamislivu milost na mene. Žao mi je što ja nisam uvek bio brz da pružim takvu milost drugima. Dolazim danas pred Tebe u poniznosti i odlučujem da u

srcu oprostim svima koji su me ikada povredili. Molim Te da dok hodam u oprostjenju, Ti doneseš duboko isceljenje mom srcu, da obnoviš moj život i da me osposobiš da volim druge, čak i moje neprijatelje. Hvala Ti što si došao da isceliš one koji su slomljenih srca i što si nam dao najveći primer oprostjenja koji je svet ikada video.

U Isusovo Ime.

Amin.

David Steel, UK

Preveo *Božidar Galović, Novi Sad*

PSALAM 23

Gospod je pastir moj, ništa mi neće nedostajati.

Na zelenoj paši pase me, vodi me na tihu vodu.

Dušu moju oporavlja, vodi me stazama pravednim imena radi svog.

Da pođem i dolinom sena smrtnoga, neću se bojati zla; jer si Ti sa mnom; štap Tvoj i palica Tvoja teši me.

Postavio si preda mnom trpezu na vidiku neprijateljima mojim; namazao si uljem glavu moju, i čaša je moja prepuna.

Da! Dobrota i milost Tvoja pratiće me u sve dane života mog, i ja ću nastavati u domu Gospodnjem zadugo.

KAZIVANJA

Ljubezni srpski narode, nemoj ti meni za zlo primiti što ja neka naša zloupotrebljenija obličavam; vreme je već, za živoga Boga vreme, da počnemo slobodnije i razumnije misliti. Dokle ćemo tuđe pogreške osuđavati, a naše skrivati i opravdavati? Niko se neće va vjek vjeka ispraviti i poboljšati druge ukoravajući. Razuman i pravdoljubiv čovek od sebe najpre počinje: sebe ispituje i smatra, sebe sudi i osuđuje; niti sebi prašta ako u čem krivo ima. Ako li me ko iz svoje proste revnosti osudi i pohuli, vreme će pokazati da nije imao pravo.

Ništa mi na svetu nije milije ni ljubeznije od mojega roda, no koliko ga više ljubim, toliko sam mu više dužan pravdu i istinu predstavljati i govoriti.

Greci su ljudi kao i ostali ljudi, mogli su se lasno prevariti kao i drugi, a mi od njih primili, pak se našli u istom škripcu, pak sad sve druge za prelaštene držimo, a sami sebe čiste kao sunce! Kad smo tako gotovi sve druge muštrati i suditi, nije li pravedno i vreme već da i sami sebe malo promuštramo i poprosudimo? Čini mi se da je ovo najpametnije.

Kada su Greci i Latini od Hristova apostola primili hristjanski zakon, onda nije bilo ni časnoga drveta, ni ikona, ni svetih telesa, ni moštiju, ni kostiju, ni kanona, ni irmosa, ni tropara nikakva, ni najmanjeg kondaka. Za sve to blaženi i sveti apostoli nisu ni reči ni slova niti znali niti mislili. A naši slavenski narodi primiše hristjanstvo neki od Grekov, a neki od Latina. No kad? Na devet stotina godina posle apostola. Sade nek mi kaže ko zna: šta se nije moglo za devet stotina godina izumiti i natrapati?

Zašto da ne poznadu da u svetkovanju tolikih svetaca nijedna dlaka pravoslavija ne stoji? Zašto da im se ne kaže da su ove stvari izmišljene na šest i sedam stotina godina posle spasitelja Hrista i apostola?

Hristos dođe da nas izbavi svakoga poklonjenija i službe tvari i dela ruk čelovečeskih, a oni te okreni te obrni, pak opet moraš se klanjati delu ruk čelovečeskih. I što je grđe i gore: pišu svetoga Hristofora s pasjom glavom, moraš joj se klanjati. Obraz preblagoslovene Spasiteljeve matere sa tri ruke pišu! To što bi u naturi (sačuvaj

Bože!) čudovište bilo, tome se na ikoni moraš klanjati. Evo, braćo moja, dokle sujeverije i slepota može doći i stignuti!

Ovakovi, ako je hristjanin, on je samo po slučaju hristjanin; što god veruje i tvori, iz samog običaja i veruje i tvori; niti ti on mari niti se miče da proraspita šta je naš čelovjekoljubivi Spasitelj učio i zapovedio, šta li su ljudi na nekoliko stotina godina posle njega izmislili i pridodali.

„Dobro, dobro! Ali ti znaš da tvoji Srblji, koji nisu naučeni slobodno misliti, kako te novine od tebe čuju, reći će da si jeretik.“

Nek reku što im drago. Ja se uzdam da će vreme pokazati da nisu pravo imali. A neće svi reći, ne boj se. (...) A i vreme je da prosti narod ne varamo. Poznajući čistu istinu, i ne kazujući ju, s kakvom sovestiju mislimo pred Boga doći? Kako bi ko mogao po pravdi reći da sam jeretik, videći jasno da ja ništa drugo ne podvrđavam razvje čistu jevangelsku i apostolsku nauku? Novine nikakve ne uvodim, nego i one koje su protiv svetoga jevangelijskog uvođenja, odmećem.

„Nikoga ne proklinjite, no blagoslivljajte. Radi čelovečeski predanija ne ostavljajte zapovesti Božije.”

Ovo je krotka i blaga Hrista Spasitelja nauka – ovo ja mudrujem. Zašto će, dakle, reći da sam jeretik? S moje strane evo šta ću im ja reći: „Poštene rode srpski, mila braćo, nemojte me ukoravati ni osuđavati. Rasudite da ovo što vam govorim, ne govorim ni za kakav moj interes; ne ištem od vas nikakva dostoinstva, ne ištem bogatstvo. Želim i ištem vašu polzu i ispravljenje.”

Što misliš, zašto su drugo Hrista raspeli i ubili? Nizašto drugo nego zato što je hoteo narodu oči otvoriti i pokazati koje je čisto pravoverije, koje li sujeverije.

Eda li sam zakon moj i veru izmenio? Nisam, niti ću dok sam god živ. No naučio sam bolje i razumnije svrh mojega zakona i vere misliti i suditi. Knjige učenih ljudi dale su mi sposob, pravoverije od sujeverija raspoznati i čisto evangeljsko učenje od čelovečeskih svakojakih predanija i pridodavanja...

Pitaš me: ko sam ja, i ko mi je dao vlast učiteljski ton uzimati! Između tolikog množestva Srbalja hoteo je Bog da se i ja rodim; slovesni čovek budući, imam bogodanu i prirodnu vlast drugima misli moje spriopštavati, i što sam dobro i pametno od drugih čuo i naučio drugima kazivati. (...) Eto ko mi je dao vlast: Bog, koji mi zapoveda da moju dužnost činim.

Dositej Obradović se rodio u banatskom selu Čakovo 17.2.1739. godine, a umro je u Beogradu, 7.4.1811. godine. Bio je srpski filozof i prosvjetitelj. Pravo ime mu je bilo *Dimitrije Obradović*. Smatra se jednim od najvažnijih predstavnika srpskog i južnoslovenskog prosvjetiteljstva. Njegova najpoznatija djela su *Pisma ljubeznom Haralampiju*, *Sovjeti zdravago razuma* i *Život i priključenja*.

**Jer će doći
vreme kada
zdrave nauke
neće slušati...
I odvraćiće uši
od istine...**

2. Tim. 4:3-4

Slušajte moje zapovijesti – Jovan 14:15,21,23; 2. Jovanova 6
Ljubi Boga i druge – Jovan 15:12; Matej 22:37-40
Idite i propovijedajte po cijelom svijetu – Marko 16:15; Matej 28:19
Ne odlaži, učini sada – Jovan 4:35; 9:4; 12:35
Ne uzimaj ništa za put – Luka 9:3; 10:4
Ne radi za hranu – Jovan 6:27; Matej 6:24-33; Luka 12:29
Radi za mene i moje carstvo – Matej 11:28-30; Luka 12:31
Prodaj sve što imaš – Luka 11:41; 12:33; 18:22
Ne gomilaj stvari koje ne koristiš – Matej 6:19
Ne naplaćuj svoj trud – Matej 10:8
Daj Bogu ono što Mu pripada – Luka 20:25; Matej 22:21
Ne troši vrijeme na ljude koji se raspravljaju – Matej 7:6
Pozovi siromašne na hranu – Luka 14:12-14
Daj svakome ko traži – Luka 6:30; Marko 6:37
Ako moliš, postiš ili daješ, radi to u tajnosti – Matej 6:1-11
Ne koristi isprazne riječi kada se moliš – Matej 6:7
Ne reklamiraj iscjeljenje – Matej 9:30; 12:16
Zauzmi zadnje mjesto na skupovima – Luka 14:8-10
Ne nazivajte se oče, učitelju i sl. – Matej 23:9-10
Kloni se licemjerja i pohlepe – Luka 12:1,15
Uzmi svoj krst i slijedi me – Marko 8:34
Živi u meni i živi u mojoj ljubavi – Jovan 15:4,9
Jedite sve što vam ljudi daju – Luka 10:7
Radujte se kada vas progone – Luka 6:23
Pređite u drugi grad kada vas progone – Matej 10:23
Ljubi, blagosiljaj i moli se za neprijatelje – Luka 6:27-29
Čini drugima ono što želiš da oni čine tebi – Luka 6:31
Dogovori se sa svojim protivnikom – Luka 12:58; Matej 5:25
Oprosti drugima – Marko 11:25-26; Matej 6:12; Luka 6:37
Odsijeci svoju ruku ako te sablažnjava – Marko 9:43
Ne plaši se ljudi – Luka 12:4-5
Pusti mrtve nega sahranjuju mrtve – Matej 8:22
Ukori brata ako griješi – Luka 17:3; Matej 18:15-17
Kada sudiš, sudi pravično – Jovan 7:24
Moraš se nanovo roditi – Jovan 3:3; Luka 18:17; Marko 10:15
Ne obećavaj olako – Matej 5:34-37
Ne prodaji stvari u Božijoj kući – Jovan 2:16
Ne zabranjuj drugima da propovijedaju Hrista – Luka 9:50
Nauči sve narode da tvore ove zapovijesti – Matej 28:10
Kada uradite sve ove stvari, kažite da ste to učinili kao svoju dužnost – Luka 17:10

IZBOR JE NAŠ

Jedna od najvećih stvari koje nam je Bog poklonio jeste mogućnost da odlučujemo. Mi se svakoga dana suočavamo sa stotinama različitih odluka... Odlučujemo da li ćemo ustati iz kreveta, da li ćemo jesti, šta ćemo raditi, o čemu ćemo razmišljati, šta ćemo reći... Donosimo odluke o svemu, od toga kakvu ćemo frizuru sebi napraviti, kako ćemo reagovati na ozbiljne situacije na našem poslu ili kod kuće. Možda vam se čini kako neke dnevne

odluke i nisu toliko značajne, ali i one su veoma važne.

U 5. Mojsijevoj 30:19, Bog kaže: „*Postavio sam pred vas život i smrt, blagoslov i prokletstvo. Izaberi život da bi živeo ti i tvoje potomstvo.*“ Morate shvatiti kako svaki izbor seje određeno seme, a ta semena donose plod u vašem životu, bilo da je u pitanju život ili smrt. Ukoliko želimo da imamo život koji nam je Isus obezbedio svojom smrću

(obilan život pun mira i radosti) kako bismo ga i sami mogli živeti, onda moramo donositi mudre izbore i odluke.

DOBRI IZBORI VODE KA DOBROM ŽIVOTU

Mislim da se često fokusiramo na velike odluke samo zato što ne obraćamo pažnju na male odluke. U Pesmi nad pesmama 2:15 se spominju male lisice koje kvare dobro vino. Ovo se odnosi i na male odluke koje u velikoj meri utiču na naše živote. Daću vam jedan primer. Imam naviku da idem u krevet svako veče u 21 čas i zaspim već do 21.30. Ako odem u krevet na vreme onda sam u stanju da ustanem na vreme i provedem kvalitetan čas sa Bogom pre nego što krenem sa ostalim obavezama koje imam toga dana. Neki ljudi će pomisliti: „Da li odlazak u krevet uveče stvarno može značiti toliko?“ Da, jer ako odlučim da idem u krevet kasnije, onda ću sabotirati svoje vreme sa Bogom. Vreme sa Gospodom je ozbiljan stvar koja mi je potrebna kako bih rasla kao hrišćanka. Ako bih do kasno ostajala budna, posle nekoliko dana bih se osećala

iscrpljeno i umorno. Počela bih se pitati zašto mi je tako teško.

Ovo se možda čini banalno, ali ja ipak verujem u to da male stvari kao što su ova mogu uticati na naš život više nego što možemo i zamisliti. Kada upotrebljavamo mudrost u našim životima, to znači da ćemo živeti dublje nego što želimo, mislimo ili osećamo. Mudrost uvek bira da sada uradi nešto sa čim će biti zadovoljna kasnije. Suprotno od toga, glupe odluke se često donose bez ikakvog obzira na posledice. Uvidela sam značajnije reči *glupost* koja se definiše kao nedostatak zdravog razuma.

Evo dobrih vesti. Ako donosite glupe odluke (svi smo ih činili), a niste srećni sa tim kako se stvari odvijaju, upravo sada to možete promeniti zauvek. Najbolji način kako možete promeniti seriju loših odluka jeste da napravite seriju dobrih odluka. Prvi korak ka tome jeste da preuzmemo odgovornost za loše odluke koje smo doneli. Jako je važno da budemo iskreni prema sebi ako želimo da se menjamo. Isus je rekao kako će nas istina osloboditi (Jovan 8:32). U to je

uključena i istina o nama samima.

Sledeća stvar koju moramo odlučiti jeste da želimo promene. Počnimo sa donošenjem dobrih odluka u vezi naše budućnosti.

POSTOJI NEŠTO ŠTO MORATE ZNATI

Jako je važno da shvatite kako niko od nas ne može sam da se promeni. Samo Bog može da nam podari snagu i sposobnost kako bismo promenili svoje navike u razmišljanju, govoru i ponašanju. Jedino On nam može pomoći u tome da možemo biti u stanju donositi ispravne odluke u svome životu.

Znam ovo veoma dobro jer su bila vremena u mome životu kada sam očajnički želela da se promenim. Želela sam da budem bolja osoba koja će donositi prave odluke. Bilo je očigledno da to nikako ne mogu sama.

Bilo mi je potrebno isceljenje, snaga, sigurnost i punina u Hristu. Tek onda sam mogla izabrati takav način života na svakodnevnoj osnovi. Kakve god da odluke donosite,

ohrabrujem vas da idete kod Boga po pomoć. Molite se i zamolite Ga da vas vodi i podari vam snagu kako biste doneli mudru odluku. Kao dodatak svemu, počnite tražite stihove i proučavajte Bibliju u onim područjima u kojima imate probleme, bilo da je u pitanju bes, neopraštanje, samokontrola ili nešto drugo. Postoji snaga u Božijoj reči koja će vam promeniti život. Što više čitate i proučavate, imaćete više radosti, snage i slobode.

Razmislite o ovome: Kakav bi vam život bio ako biste počeli donositi bolje odluke upravo sada? Nemojte više odlagati. Istina je da nikada nećete dočekati neko pogodno vreme za to, pa stoga nemojte protraćiti više nijedan dan čekajući na bolju budućnost. Verujem da to možete. Čak iako polako napredujete, nemojte se razočarati.

Nikada ne odustajte, jer kada ostajete pri svojoj odluci da ćete donositi samo mudre odluke, stvari će vremenom početi da se menjaju. Videćete, odličan život koji je Bog spremio za vas.

Joyce Meyer

TVOJA PATNJA

Jedan čovjek bio je preopterećen svojom patnjom. Svaki dan se molio Bogu: „Zašto ja? Svi izgledaju tako srećno, zašto samo ja ovoliko patim?“ Jednoga dana se iz velikog očaja obratio Bogu riječima: „Daj mi bilo čiju patnju i spreman sam da je prihvatim. Samo uzmi moju, ne mogu više da je podnesem.“

Te noći sanjao je divan san. Sanjao je da se Bog pojavio na nebu i svima reкао: „Donesite svu svoju patnju u hram.“ Svi su bili umorni od svoje patnje, u stvari svi su ponekad u svojim molitvama govorili: „Spreman sam da prihvatim tuđu patnju, ali uzmi moju, ovo je previše, nepodnošljivo!“

Tako je svako stavio svoju patnju u torbu, donio je u hram, i svi su izgledali srećno. Došao je i taj dan, njihove molitve su uslišene! I onaj čovjek je požurio do hrama. Bog je reкао: „Spustite svoje torbe do zida.“

Sve torbe su bile stavljene do zida, i Bog je reкао: „Sada možete da birate. Svako može da uzme torbu koju hoće.“

Najveće iznenađenje bilo je što je ovaj čovjek, koji se stalno molio, požurio da uzme svoju torbu prije nego što je neko drugi uzme! Iznenadilo ga je i što su svi drugi krenuli za svojim torbama, i svi su bili srećni uzevši ih sebi natrag.

Zbog čega je to bilo tako? Svi su prvi put vidjeli očaj i patnju drugih. Druge torbe su bile isto toliko velike, ili čak i veće! Drugi razlog je to što su se svi već navikli na svoju patnju. A ako treba da uzmu tuđu patnju, ko zna kakva bi ona bila? Zašto se mučiti? Bar znaš kakva je tvoja patnja i navikao si se na nju. Ona je čak i podnošljiva, jer toliko se znate. Trpiš je, zašto bi sada birao nešto nepoznato?

Svi su se vratili kući srećni. Ništa se nije promijenilo, vratili su sa sobom istu torbu u kojoj je njihova patnja, ali su svi bili srećni, smijali su se i bili radošni. Ujutru se čovjek pomolio Bogu riječima: „Hvala ti na ovom snu, nikada ti to više neću tražiti. Šta god da si mi dao, meni je dobro, mora biti dobro za mene, zato si mi to i dao.“

PRIHVATI ISUSA

Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda...

Isus kaže:

„Ja sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.” Jovan 10,9a

Biblija kaže:

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.” Rimljanima 10,13

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je uskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprost mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomoz mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.”

**Moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.
Javi nam se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.**

akcija

+

+

www.media.syloam-international.org

~~26~~
16 €

~~52~~
32 km

~~260~~
130 kn

~~2600~~
1600 din

KNJIGE MOŽETE NARUČITI NA:

E-MAIL: PRESS@SYLOAM-INTERNATIONAL.ORG; INFO@DEREKPRINCE.RS
TEL. +381 (0) 64 4054744, +385 (0)91 7390191

Koliko god da se osjećamo mali i nebitni, svako od nas je veoma važan. Postanimo svjesni toga, i baš kao jedna djevojčica, učinimo već danas nešto za svoje bližnje.

Djevojčica se upravo vratila iz susjedstva gdje je jednoj ženi tragično preminula osmogodišnja kći.

“Zašto si išla tamo?” - upitao je njen otac.

“Da utješim susjedu!”

“A šta si ti tako malena mogla učiniti da je utješiš?”

“Sjela sam joj u krilo i plakala sa njom.”

Ako je u tvojoj blizini neko ko trpi, plači sa njime!

Ako se tvoj bližnji raduje, raduj se i ti sa njim!

Ljubav gleda i vidi, osluškuje i čuje.

Ljubiti znači saosjećati sa nekim cijelim svojim bićem.

Onaj koji ljubi, otkriva u sebi neslućene zalihe utjehe i saosjećanja.

Mi smo anđeli sa jednim krilom; možemo letjeti samo ako se zagrimo.

Bruno Ferrero

